SJORS

van de Rebellenclub

23 november 1963
VERSCHIJNT WEKELIJKS
Nr. 47

Raar, maar waar!

Een inwoner van Boedapest werd op een morgen wakker en ontdekte tot zijn grote schrik dat er een volwassen beer naast hem in bed lag. Het dier bleek te zijn uitgebroken uit een circus.

Prins Frederik Leopold van Pruisen was zo vrijgevig, dat hij de gewoonte had flessen kostbare wijn te kopen en die uit te delen onder de voorbijgangers op straat.

Cleopatra, de legendarische koningin van Egypte, was nogal excentriek. Bij haar eerste ontmoeting met de Romeinse veldheer Julius Caesar liet zij zich binnenbrengen, liggend in een opgerold tapijt.

In 1953 won Leon Avanzian uit New York een weddenschap door in precies negen minuten van de eerste naar de vijfenvijftigste verdieping van het Woolworthgebouw te rennen. Het aantal traptreden tussen deze verdiepingen bedroeg vijftienhonderdtwintig.

Het wereldkampioenschap handenschudden staat sinds 6 mei van dit jaar op naam van de Nieuwzeelandse student Rodney Briant, afkomstig uit Christchurch. Bryant schudde gedurende zeven uur de handen van 20.103 personen. Het oude record stond op naam van een student uit Wellington (Nieuw-Zeeland), die in zeven en een half uur 14.728 mensen de hand schudde.

Het hoogste huisnummer van de wereld is het nummer 51.202. Het staat op een huis ergens in de Amerikaanse staat Californië.

In 1952 reed een dubbeldeksbus over de Towerbrug in Londen op het moment dat de brug omhoogging om een schip door te laten. De chauffeur wist zijn bus nog juist over het gapende gat tussen de twee brughelften heen te brengen en bereikte veilig de andere kant.

Gérard de Nerval, een excentrieke Franse dichter uit de achttiende eeuw, had de gewoonte met een levende kreeft door de straten van Parijs te wandelen. Hij had het dier vast aan een blauw lint.

In het jaar 1674 werd een negentienjarige Ierse jongeman, die in Frankrijk studeerde, veroordeeld tot negenenzestig jaar gevangenisstraf, omdat hij een onvriendelijke opmerking gemaakt had met betrekking tot het kale hoofd van koning Lodewijk XIV.

De grote Engelse toneelschrijver en dichter William Shakespeare was de zoon van een slager. Hij werd in een klein dorpje geboren en heeft heel weinig onderwijs genoten.

De Fransman Alain Derieux hypnotiseerde op een keer de hele twaalf man tellende politiemacht van een Frans dorpje. Hij dwong hen twee uur lang het dorpsplein rond te fietsen.

In Johannesburg (Zuid-Afrika) ging een man op een morgen naar de kerk. Op een gegeven ogenblik struikelde hij over een steen en toen hij deze nader bekeek, bleek het een massieve klomp goud te zijn. De man had het rijkste goudveld ter wereld ontdekt.

In de Engelse stad Portsmouth blies jaren geleden een tramconducteur, die met zijn voertuig een voetbalstadion passeerde, op zijn fluitje. In het stadion zou juist een wedstrijd beginnen. De spelers, die meenden dat het de scheidsrechter was die floot, begonnen prompt met de wedstrijd.

Schiller, de bekende Duitse dichter, kon het beste werken als zijn voeten rustten op een blok ijs en er in zijn onmiddellijke nabijheid enige rotte appels lagen. Onder zijn schrijfbureau stond daarom altijd een teil met een ijsblok erin en in een van de laden lagen een paar rotte appels.

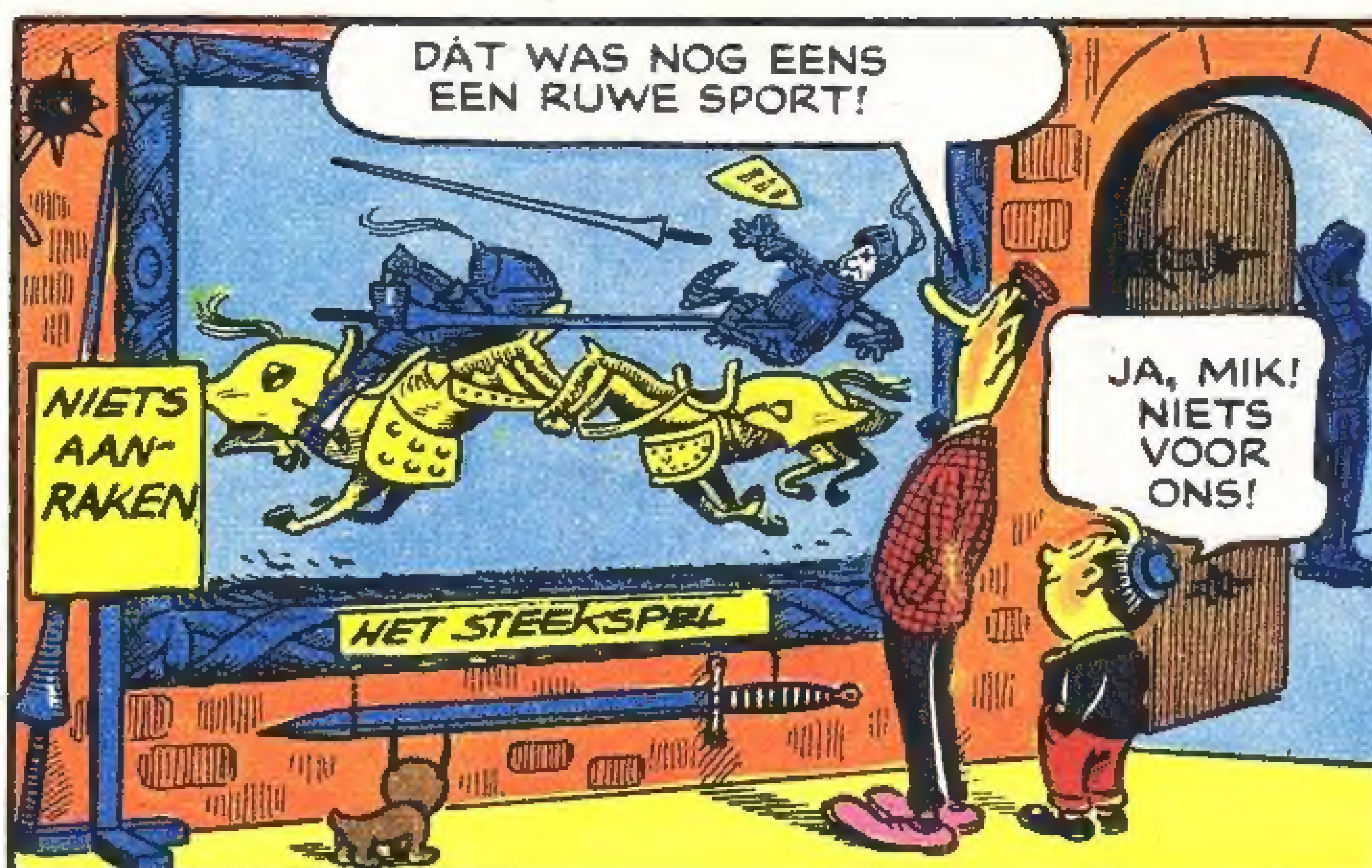

Op een dag in het jaar 1850 bracht een huurrijtuig een Engelse zeeman naar de haven van Glasgow. De man droeg de koetsier op op zijn terugkomst te wachten, maar hij vergat deze afspraak. Vijfhonderdnegenennegentig dagen later kwam hij terug, nadat hij met zijn schip een reis om de wereld had gemaakt. De koetsier eiste duizend pond van hem.

De kleinste kerk ter wereld staat in Amerika; ze heeft een oppervlakte van drie vierkante meter.

Napoleon hield erg veel van laurierdrop. Altijd had hij een voorraad van deze zoetigheid bij zich.

MUG en MIK

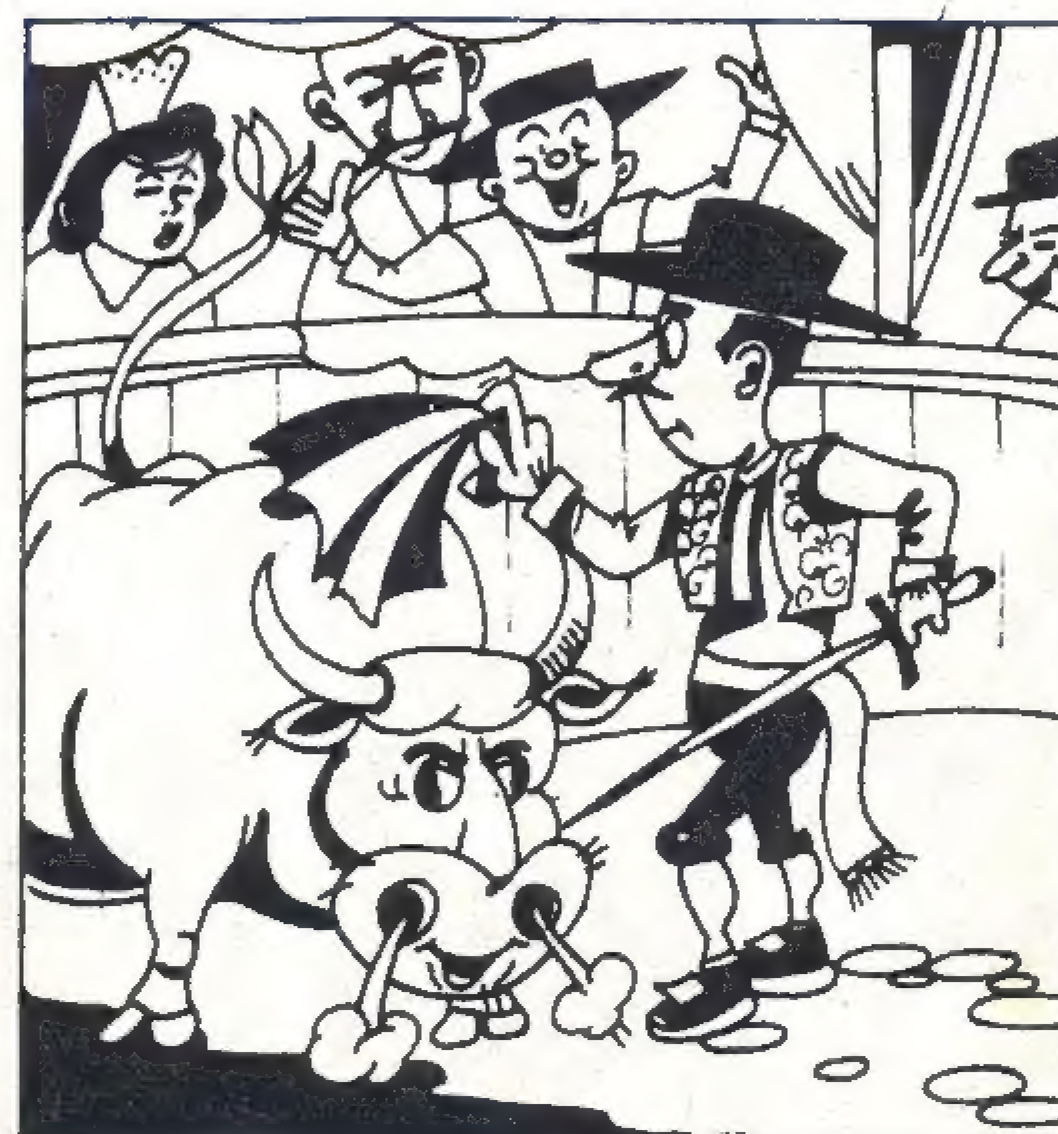

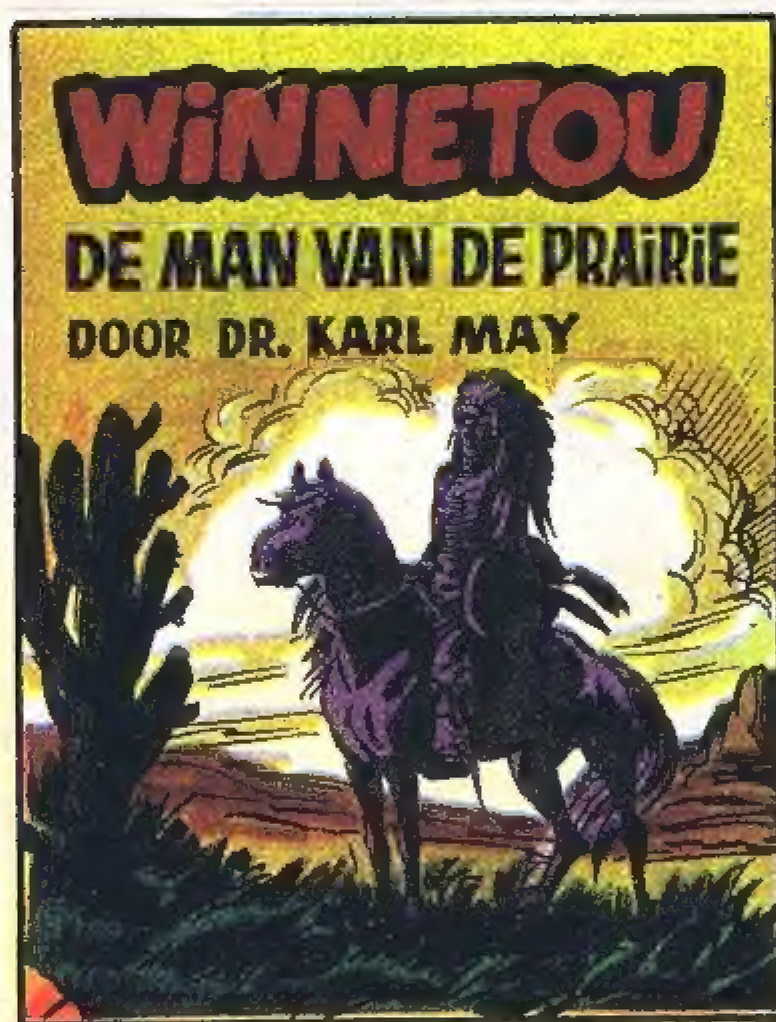

Olé! Olé!

De arena is tot de nok toe gevuld. In angstige spanning kijken de mensen naar de stierenvechter. Zal hij het woedende dier de baas weten te blijven of. . . We weten niet hoe het zal aflopen, maar wel kunnen we zeggen dat de beide ogenschijnlijk gelijke tekeningen op zes punten duidelijk van elkaar verschillen. Welke punten dat zijn moet je maar eens uitknobbelen.

WINNETOU
DE MAN VAN DE PRAIRIE
DOOR DR. KARL MAY

DE GRIZZLY BLIJFT EVEN ONBEWEEGLIJK STAAN, LANG GENOEG OM OLD SHATTERHAND GELEGENHEID TE GEVEN ZIJN REVOLVER TE TREKKEN.

PANG!
PANG!
OP TIEN CENTIMETER AFSTAND VAN DE KOP VAN HET MONSTER LOST HIJ EEN SCHOT.

HET AAN DE OGEN GEWONDE DIER STORT ZICH WOEDEND OP ZIJN VIJAND.
GRRR!
ARRANZ -63-

TOT TWEEMAAL TOE STEEKT OLD SHATTER-HAND MET ZIJN DOLKMES VAN ZICH AF.

DE GRIZZLY STOOT EEN AFSCHUWELIJK GEBRUL UIT EN STAAKT VOOR EEN OGENBLIK DE STRIJD.
GRRR!

OP DAT MOMENT ZIET OLD SHATTER-HAND KANS ZIJN DOLK IN HET HART VAN DE BEER TE PLANTEN.

MET UITERSTE KRACHTSINSPANNING DOET DE GRIZZLY NOG EEN LAATSTE POGING OM TOE TE SLAAN...

...MAAR DAN VALT HIJ MET EEN ZWARE PLOF TER AARDE.
DAT WAS OP HET NIP-PERTJE!

HEE ZEG, JONGEMAN, IS DIE GRIZZLY ECHT DOOD?

U KUNT GERUST UIT UW SCHUILPLAATS KOMEN, MENEER RATTLER!

INTUSSEN LIGT DE MAN DIE DOOR DE BEER IS AANGEVALLEN, NOG ONVERZORGD OP DE GROND.
KOM, LATEN WE GAAN KIJKEN WAT WE VOOR DE GEWONDE KUNNEN DOEN!

HELAAS, HIER KAN GEEN HULP MEER BATEN. HIJ IS DOOD!

HET OVERLIJDEN VAN EEN VAN ZIJN MANNEN MAAKT OP RATTLER NIET DE MINSTE INDRUK.
IK ZAL NU ZO GAUW MOGELIJK DE GRIZZLY GAAN VILLEN!

HOU DAT MES IN DE SCHEDE, RATTLER! NIET U, MAAR IK HEB DE BEER GEDOOD!

ACH ZO! HEUS? VERGIS JE NIET, JONGEN! WIJ HEBBEN DIRECT OP DE BEER GESCHOTEN TOEN WE HEM GEWAAR WERDEN!

VOOR DE LAATSTE MAAL, RATTLER, STEEK DAT MES IN DE SCHEDE, ANDERS...

RATTLER TREKT ZICH NIETS AAN VAN OLD SHATTERHANDS WOORDEN EN GAAT DE BEER VAN ZIJN PELS ONTDOEN.
OPSCHEPPER!

OLD SHATTERHAND BEGINT NU ZIJN GEDULD TE VERLIEZEN.
HEE, WAT MOET DAT?!

NAAR VREEMDE LANDEN

JOAN EN JOE, SCHIPBREUKELINGEN VAN DE *THISBE*, WAREN GERED DOOR HARRY DE KOLONIST. ZE HADDEN EEN BRIEF, WAARIN STOND, DAT DE REDER PROUST KAPITEIN SELBY HAD BEVOLEN DE *THISBE* TE LATEN VERGAAN OM DE SCHADEVERGOEDING TE KRIJGEN. HARRY WIL DIE BRIEF STELEN.

JOE BEWAARDE DE BRIEF ZORGVULDIG OM HEM LATER AAN DE AUTORITEITEN TE KUNNEN OVERHANDIGEN. HARRY WILDE NIET DAT DE JONGEN ZIJN BELANGSTELLING VOOR DE PAPIEREN ZOU MERKEN. MAAR JOE BLEEK NIETS TE VERMOEDEN.

HARRY WILDE NU OPNIEUW PROBEREN DE PAPIEREN IN HANDEN TE KRIJGEN OM ER EEN AFSCHRIFT VAN TE MAKEN, WANT HIJ ZAG EEN MOGELIJKHEID ER GELD MEE TE VERDIENEN. DE VOLGENDE MORGEN SLIEP HIJ NOG, TOEN JOAN EN JOE HET EILAND GINGEN VERKENNEN.

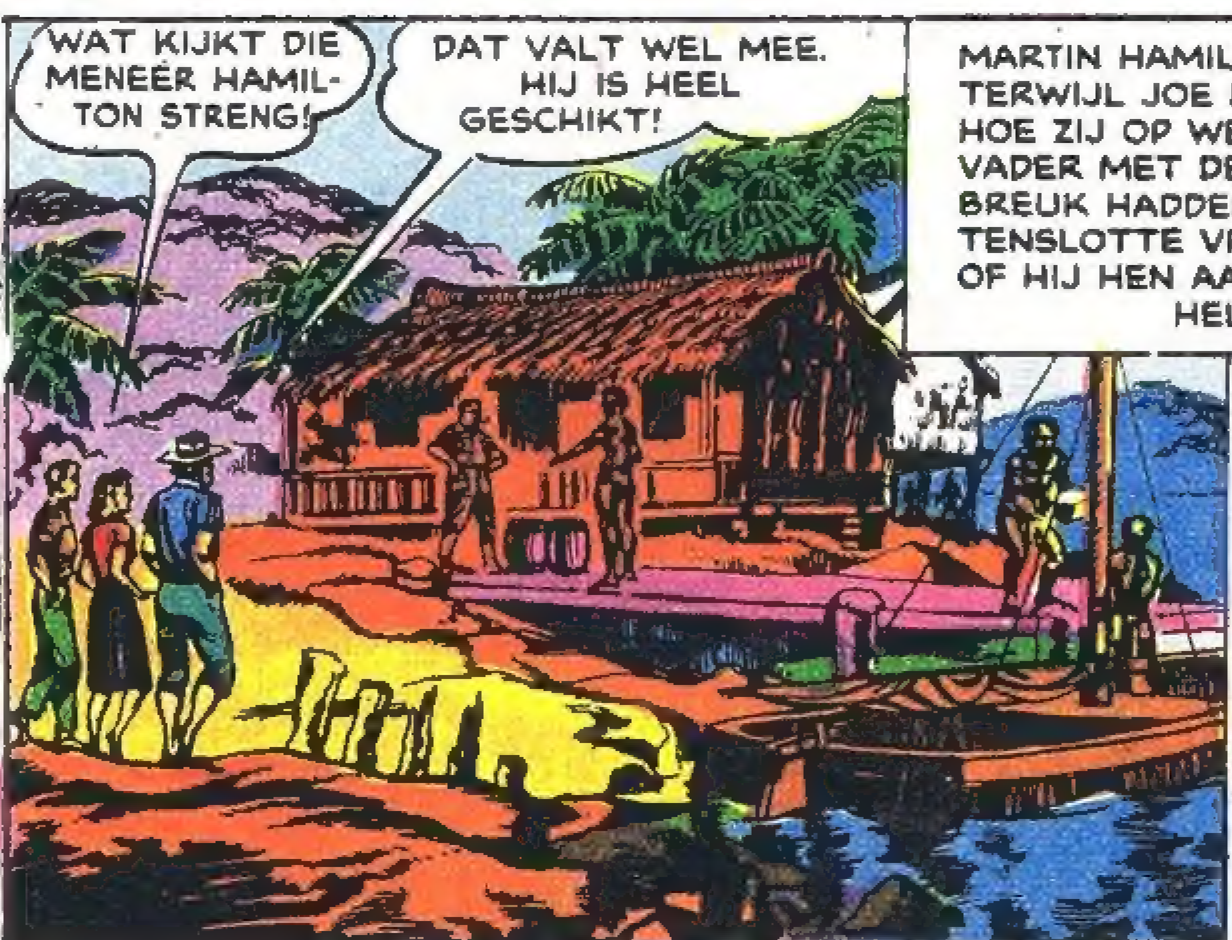
JOAN DEED, WAT JOE HAAR HAD GEZEGD. INTUSSEN GING HIJ VERDER HET HOL IN EN ENIGE MINUTEN LATER, TOEN JOAN BENEDEN WAS, KWAM HIJ OPGEWONDEN NAAR HAAR TOE.

MARTIN HAMILTON WAS EIGENAAR VAN ENIGE PLANTAGES EN EEN PARELVISSERIJ. JOAN EN JOE HOOPTEN DAT HIJ HUN WERK KON GEVEN, ZODAT ZE DE OVERTOCHT NAAR JOANS VADER OP DE FIJI-EILANDEN ZOUDEN KUNNEN BETALEN.

MARTIN HAMILTON LUISTERDE, TERWIJL JOE HEM VERTELDE, HOE ZIJ OP WEG NAAR JOANS VADER MET DE *THISBE* SCHIPBREUK HADDEN GELEDEN. TENSLOTTE VROEG JOE HEM OF HIJ HEN AAN WERK KON HELPEN.

HAMILTON ZEI DAT JOAN HEM KON HELPEN MET DE BOEKHOUDING EN DAT JOE KON LEREN OESTEROPENER TE WORDEN. DAT BETEKENDE, DAT HIJ DE OPGEDOKEN PARELOESTERS ZOU MOETEN OPENEN OM TE ZIEN OF ER EEN PAREL IN ZAT. DAARMEE WAS VEEL GELD TE VERDIENEN.

VLUG RENDEN ZE NAAR DE GROT. JOE KEEK BEZORGD, WANT HIJ VERTROUWDE HARRY NIET HELEMAAL, HOEWEL DEZE HEN UIT ZEE HAD GERED EN ERG AARDIG VOOR HEN WAS; MAAR HIJ HAD TÉ VEEL BELANGSTELLING VOOR DE MUITERIJ OP DE *THISBE* GEHAD.

HARRY ZEI DAT DE PAPIEREN BIJ HEM VEILIGER WAREN, MAAR JOE HIELD VOL, DAT HIJ ZE TERUG WILDE HEBBEN. HARRY GAF ZE TENSLOTTE MET EEN GLIMLACH, DIE DE WOEDE IN ZIJN HART VERBORG!

DE VOLGENDE MORGEN WAREN JOAN EN JOE AL VROEG BIJ MENEER HAMILTON.

SANDERS' STEM KLONK DREIGEND EN JOE BESEFTE, DAT DE MAN HEM HAATTE!

WAT VOOR SLUW SPELLETJE GAAT MOTU SANDERS SPELEN?...

De vrolijke vijf van de Edelweiss-school

De politie had het huis, waar Judith en de professor zich bevonden, omsingeld. Toen arriveerde de helikopter om hen mee te nemen.

...GING CHARLES' GEWETEN SPREKEN.

EN OP DE DAG VAN HET FEEST...

CHARLES KLAPTE HET HARDST VAN ALLEMAAL.

Volgende week een nieuw avontuur

Clifton Young

„Mijn hui..."

Agent Goedt liep door de stille straten van het stadje. Nog een goed half uur en dan zat zijn werk er voor vandaag weer op en kon hij fijn naar bed gaan. Dat was heel wat beter dan hier in die winderige straten lopen. Want het woei hard, zodat hij zich slechts met moeite staande kon houden. Eindelijk belandde hij op een windstil plekje. Hij bleef even staan om uit te rusten. Poeh, was dat lopen! Daar kreeg een mens het warm van. Met een grote rode zakdoek veegde hij zijn voorhoofd af. Hij besloot hier nog maar even te blijven staan. Hij keek nieuwsgierig om zich heen om te zien waar hij was. Lawrensky stond er op het koperen naambordje op het hekje waar hij voor stond. „Lawrensky," bromde agent Goedt, „waar heb ik die naam meer gehoord?"

Maar voor hij hier dieper over kon nadenken werd zijn aandacht getrokken door iets vreemds. Een van de ramen van het huis werd geopend en op de vensterbank verscheen een man, die vervolgens aan het kozijn ging hangen en verwoede pogingen deed om de dichtstbijzijnde regenpijp te grijpen.

„Da's geen zuivere koffie, wat ik je brom," mompelde agent Goedt in zichzelf. Hij wilde op een drafje naar het huis lopen, maar op hetzelfde ogenblik bedacht hij zich. Wat hij daar had willen doen was niet erg handig. Wanneer die kerel hem zag aankomen, zou hij natuurlijk direct proberen te ontkomen. Nee, hij kon zich beter eventjes schuilhouden en de man grijpen als deze langs hem heen liep. Dat was het veiligst en het gemakkelijkst.

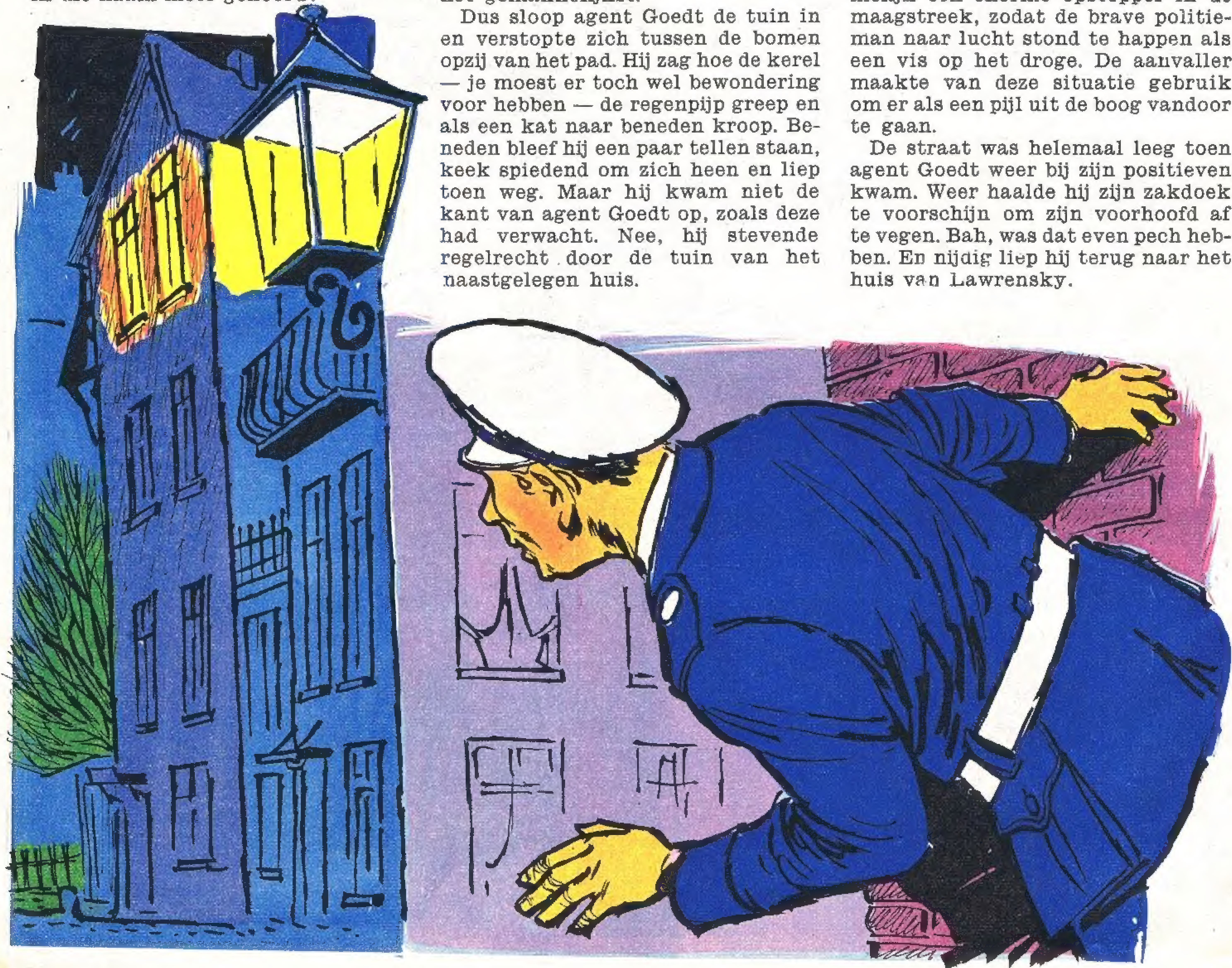
Dus sloop agent Goedt de tuin in en verstopte zich tussen de bomen opzij van het pad. Hij zag hoe de kerel — je moest er toch wel bewondering voor hebben — de regenpijp greep en als een kat naar beneden kroop. Beneden bleef hij een paar tellen staan, keek spiedend om zich heen en liep toen weg. Maar hij kwam niet de kant van agent Goedt op, zoals deze had verwacht. Nee, hij stevende regelrecht door de tuin van het naastgelegen huis.

„Wel alle vlooien," gromde agent Goedt. „Nou wordt ie helemaal mooi." Meteen zette hij de achtervolging in, waarbij hij tot zijn spijt moest merken dat de ander al een flinke voorsprong had. Agent Goedt sprintte echter snel en de onbekende geveltoerist deed het steeds kalmer aan, omdat hij zich veilig waande. Bij een kruispunt sprong de onbekende over een heg en liep recht in de handen van agent Goedt, die hierdoor zelf minstens even hard schrok als zijn vangst.

„Zo, mannetje," zei agent Goedt op barse toon, „dat is een verrassing voor je, hè?" Voor mij anders ook, dacht hij erbij.

Het „mannetje" antwoordde niet, maar deed iets dat agent Goedt hem nooit zou vergeven; hij gaf hem namelijk een enorme opstopper in de maagstreek, zodat de brave politieman naar lucht stond te happen als een vis op het droge. De aanvaller maakte van deze situatie gebruik om er als een pijl uit de boog vandoor te gaan.

De straat was helemaal leeg toen agent Goedt weer bij zijn positieven kwam. Weer haalde hij zijn zakdoek te voorschijn om zijn voorhoofd af te vegen. Bah, was dat even pech hebben. En nijdig liep hij terug naar het huis van Lawrensky.

In het huis brandde nergens een lichtje, waaruit agent Goedt de conclusie trok, dat men van de nachtelijke bezoeker niets had bespeurd. Zoveel te beter, dacht hij toen hij aanbelde. Treffen we alles tenminste aan in de staat waarin het is achtergelaten. Geduldig wachtte hij tot er werd opengedaan, maar nadat hij viermaal had gebeld en in totaal wel vijftien minuten had gewacht, werd het hem te erg. Hij vertrouwde het niet meer. Een paar keer liep hij om het huis heen, nergens vond hij echter een spoor van leven. Uiteindelijk besloot hij om zich door een keukenraam toegang tot de woning te verschaffen. Met een flinke steen smeet hij het glas kapot en klom naar binnen. Hij had de hele benedenverdieping al doorzocht toen zijn aandacht plotseling werd getrokken door een licht gekreun. Het geluid kwam van boven. Zo vlug hij kon rende hij de trap op en opende elke deur die hij tegenkwam. Bij de derde had hij succes. In de lichtbundel van zijn zaklantaren had hij een man gevangen, die languit op de grond lag, terwijl in de kamer een onbeschrijfelijke wanorde heerste. Agent Goedt draaide het licht aan. Nu zag hij ook dat de man bloedde uit een gapende hoofdwond. Het eerste dat hij deed was de wond zo goed mogelijk verbinden en vervolgens belde hij het bureau op. Kort en zakelijk vertelde hij wat er aan de hand was.

De aanvaller maakte van deze situatie gebruik om er als een pijl uit de boog vandoor te gaan.

„Een kogel van heel dichtbij afgevuurd," zei de politiedokter toen hij zijn handen waste.

„Wat denkt u van het slachtoffer?" vroeg inspecteur de Beer. De dokter aarzelde voor hij antwoord gaf. „Ik geloof niet dat we enige hoop moeten koesteren. Ook in het ziekenhuis zal men weinig voor hem kunnen doen."

„In dat geval moet ik hem onmiddellijk spreken."

„Maar, inspecteur, dat is onmogelijk. Die man is bewusteloos en..."

Inspecteur de Beer luisterde echter al niet meer. Hij was de kamer al uitgehold, sprong in zijn snelle wagen en reed naar het ziekenhuis. „Ik moet onmiddellijk naar Lawrensky," zei hij tegen de zuster die dienst had.

„Dat is ónmogelijk, meneer," zei deze op resolute toon. De Beer haalde zijn legitimatiekaart te voorschijn. Daarvoor bezweek de zuster, al was het met tegenzin. Koeltjes zei ze: „Wilt u mij dan maar volgen?"

De kamer waar de patiënt lag werd bewaakt door een potige agent die salueerde toen de inspecteur hem voorbijliep.

„Politie," fluisterde de zuster tegen de dokter, die op het punt stond de man een injectie te geven. Hij keek De Beer even aan en knikte.

„Ik ben van de politie, meneer Lawrensky," zei hij langzaam en duidelijk, „u kunt mij vertrouwen." Hij sprak deze zinnen enige keren met veel nadruk uit. Eindelijk begon de patiënt zacht te kreunen. Hij bewoog zijn mond alsof hij iets wilde zeggen.

„Ik ben van de politie, meneer Lawrensky. Wie heeft u neergeschoten?"

Het was doodstil. Toen begon de patiënt heel moeizaam te spreken. „Het is mijn... zijn... ze terug... ik... ik."

„Wie heeft u neergeschoten?"

„Mijn hui..." Zijn hoofd viel opzij. De dokter snelde toe. Maar het was al te laat.

„En dat is alles wat we weten," zei inspecteur de Beer tegen de commissaris, die zijn ondergeschikte al heel vroeg 's morgens bij zich had geroepen.

„Hebben jullie enig vermoeden wat het motief van de dader geweest kan zijn?"

„We weten dat Lawrensky om twee dingen beroemd was: om zijn vioolmuziek en om zijn verzameling edelstenen, die nogal kostbaar schijnt te zijn. Ik denk dat het om het laatste ging."

De commissaris zei opgewonden: „Zo, denkt u dat? Moet ik daaruit de conclusie trekken dat u nog niet eens weet wát er precies gestolen is?"

„Dat is inderdaad nog niet bekend. Op het ogenblik wordt onderzocht wat hij in zijn bezit had en wat er nu nog aanwezig is. Het enige positieve dat we hebben is een signalement van een insluiper, die agent Goedt een opstopper heeft verkocht. Hij las voor: „Lang een meter vijfentachtig, slank postuur, lichtblond haar."

„Moeten we een kerel zoeken met zó'n signalement?" Er klonk opperste verbazing en ook ergernis in de stem van de commissaris. „Er lopen duizenden mannen rond, die eraan beantwoorden. Enfin, inspecteur, ik wens u veel succes. Ik hoop dat u de zaak spoedig rond krijgt."

Dat waren de laatste woorden van de commissaris. De Beer kon vertrekken; hij moest het allemaal zelf maar uitzoeken.

Dat deed hij ook, al viel het lang niet mee. Het enige houvast dat hij had waren de laatste woorden van de stervende Lawrensky: „Mijn hui..."

„Mijn hui... wát?" vroeg De Beer zich af. „Mijn huis, mijn huid, mijn...?"

„Zeg," vroeg hij terloops aan

agent Goedt, die bij hem op de kamer was, „die Lawrensky zei toen hij doodging: mijn hui... Zou jij kunnen bedenken wat hij had willen zeggen?"

Agent Goedt dacht een poosje na en zei toen: „Wat zou u denken van: mijn huisknecht? Al die rijke lui hebben zo'n man in dienst. Waarom hij niet?"

De Beer kon zich op dat ogenblik wel voor het hoofd slaan. Dat hij daar niet eerder aan had gedacht. Natuurlijk, een huisknecht. Hij belde om een auto en nog geen kwartier later stopte hij met gierende remmen voor het huis van wijlen de heer Lawrensky. Alle gordijnen waren neergelaten en alleen de agent die voor de deur op wacht stond gaf het geheel een bijzonder tintje. Toen De Beer aan kwam lopen, bracht de agent zijn hand naar de klep van zijn pet. „Mogge, inspecteur," groette hij. „Gaat ie?"

„Ik mag niet mopperen, De Hoop. Maar wat ik vragen wilde: is hier iemand van de familie aanwezig?"

„Jawel, inspecteur. Een neef van de overledene."

De Beer liep naar binnen en begaf zich regelrecht naar de salon. Daar trof hij een jongeman van ongeveer vijfentwintig jaar. Hij was vlot gekleed en bruin gebrand door de zon.

„Goedemorgen," groette de inspecteur. „Bent u een neef van de overledene?"

Verrast en geërgerd keek de jongeman de indringer aan. „Welk recht hebt u om hier binnen te komen?" vroeg hij.

De Beer toonde hem zijn legitimatiekaart en daardoor veranderde zijn arrogante houding op slag. „Neemt u me niet kwalijk, inspecteur. Ik wist niet dat u van de politie was. Wat is het doel van uw komst?"

„Ik wilde u even lastig vallen met een paar vragen. U vindt het misschien een vreemde vraag, maar had uw oom een huisknecht?"

Er kwam een glimlach op het gezicht van de jongen. „Of hij een huisknecht had? Daar vraagt u me iets. Een jaar of drie geleden wel. Maar of hij er nog een had... ik weet het echt niet. Ik ben namelijk een hele tijd niet bij hem geweest."

„Herinnert u zich misschien nog hoe die vroegere huisknecht heette?"

„Het spijt me. Dat kan ik u met geen mogelijkheid zeggen. Ik heb namelijk een zwak geheugen. Maar mag ik ú nu een vraag stellen? Hoe staat het met uw onderzoek?"

Het was niet De Beers gewoonte om dergelijke vragen tijdens een onderzoek te beantwoorden, maar in dit geval wilde hij een uitzondering maken, omdat het een familielid van het slachtoffer betrof. „We hebben geen flauw idee omtrent de dader. Het enige dat we weten is een uiterst vaag signalement en de laatste woorden van uw oom: mijn hui... We veronderstellen nu dat hij heeft willen zeggen: mijn huisknecht. Vandaar mijn vraag."

Nadat ze nog even gepraat hadden, onderzocht inspecteur de Beer de bovenste etage. Er was een kamer, die kort geleden nog bewoond was geweest. Door de huisknecht? Het kon voor hetzelfde geld iemand anders geweest zijn. Hij zou in ieder geval naar vingerafdrukken laten zoeken.

De neef liet hem uit. „Veel succes, inspecteur," zei hij, „en wens de agent die neergeslagen is beterschap." De Beer was zo in gedachten verzonken dat hij de groet nauwelijks hoorde. Hij moest maar eens een praatje gaan maken met de buren. Nu trof hij het daar niet erg mee; het huis links stond sinds lange tijd leeg en in het rechtse woonde een oude kolonel, die zich met niemand bemoeide.

„Zijn verdiende loon," had hij gegromd toen het gesprek op de moord kwam. Artiesten, brrr, daar bemoeide hij zich liever niet mee.

„Weet u misschien of hij een huisknecht had?"

„Nou en of hij die had. Maar ongeveer een week geleden is de man vertrokken. Ruzie."

„Zo. En waarover?"

„Geen idee. Ik hoorde ze op een avond tegen elkaar schreeuwen. De volgende dag verscheen er een taxi en sindsdien heb ik de knecht niet meer gezien."

„Weet u hoe hij heette?" De inspecteur zat in spanning. Zie je wel, alles paste precies in zijn theorie. De huisknecht...

„Tja, hoe heette die vent nou ook al weer? Het was nogal een bijzondere naam. La... La... Lafarge, dat is het."

Lafarge. Inspecteur de Beer schreef het vlug op in zijn notitieboekje en nam afscheid van de brommerige kolonel.

Op het bureau wachtte een notaris op hem. Hij had de bezittingen van het slachtoffer gecontroleerd en overhandigde de inspecteur een enveloppe. „De vijf mooiste en kostbaarste stenen zijn weg. Al het andere is aanwezig."

„En de waarde van de verdwenen stenen, op hoeveel schat u die?"

„Dat is niet nauwkeurig te zeggen, maar volgens mij toch wel een goeie vijftig- à zestigduizend gulden."

De Beer floot tussen zijn tanden. „Wat je noemt de moeite waard."

„Ik heb het allemaal op papier gezet, zodat u het nog eens rustig kunt nalezen." Daarop vertrok de notaris. De Beer las de gegevens snel door en belde toen Goedt op. „Ik heb werk voor je. Kom zo vlug mogelijk bij me, wil je?"

Nog geen vijf minuten later stond agent Goedt voor De Beer.

„Kijk eens hier. Dit is een lijstje van de gestolen voorwerpen in de zaak Lawrensky. Laat die even bekendmaken. Dan weten we tenminste wat en waarvoor we zoeken." Toen Goedt op het punt stond te vertrekken, dacht de inspecteur opeens aan iets. „Hoe is het eigenlijk met jou?"

„Prima. Geen centje last meer. Alleen als ik die kerel ooit in mijn handen krijg..."

De inspecteur lachte. „Ik hoop dat het spoedig gebeurt. Niet alleen voor jou, maar ook voor mij."

Het enige dat de inspecteur nu nog kon doen was afwachten. Zou het zijn mannen gelukken de huisknecht te vinden? Om de tijd te doden begon hij aan een paar klusjes, die al lang lagen te wachten. Ver kwam hij er deze keer niet mee. Opeens stond hij met een ruk op. „Hoe wéét hij dat?" zei hij in zichzelf. „Hoe weet hij dat nú al in vredesnaam?"

Hij stak een sigaret op om zijn gedachten beter te kunnen concentreren. „Vandaag is het maandag. Het is half één. Gisteren om twee uur is het gebeurd. We hebben de kranten nog niets verteld, dus hij kán het eigenlijk niet weten."

Voor de tweede keer die dag belde hij om een auto. En voor de tweede keer stopte hij voor het grote huis van Lawrensky. Tegen de agent die op wacht stond zei hij: „Wees op je hoede. Er gaat waarschijnlijk iets gebeuren."

De agent knikte.

De Beer werd ontvangen door de verraste neef. „Wel, wel, inspecteur, dat is de tweede keer vandaag."

„Dat hebt u goed bijgehouden. Mag ik binnenkomen?"

Nadat hij vijf minuten met de jongeman over koetjes en kalfjes had gepraat, gaf hij het gesprek plots een andere wending. „Maar nu ter zake, eh... meneer..."

„Huub van Zante."

„Is dat uw officiële naam?"

„O nee. Bij de burgerlijke stand kennen ze me als Antonius Bartholomeus Huibrecht van Zante. Hoe dat zo?"

Inspecteur de Beer bladerde in zijn notitieboekje. Toen las hij voor: „Lang een meter vijfentachtig, slank postuur, lichtblond haar. Ik geloof, meneer, dat u de man bent die wij zoeken. Ik arresteer u wegens verdenking van moord op uw oom."

Hij stond op, keek de inspecteur verwilderd aan, maar herstelde zich snel. „U moet zich vergissen, inspecteur. Het is helemaal niet waar dat ik mijn oom gedood heb."

„O nee, ik geloof niet dat ik me vergis. U hebt zich namelijk in ons vorige praatje ernstig versproken. Zoals bijna iedere misdadiger beging u een stommiteit. U werd overmoedig toen u hoorde dat wij een huisknecht zochten en niet u."

„Het spijt me, maar ik zie het verband niet."

„Zei u vanmorgen niet, toen u mij uitliet: En wens de agent die is neergeslagen beterschap? Hoe wist u dat er een agent was neergeslagen? Wij hebben nog geen enkele krant of wie dan ook ingelicht over de moord. En u wist dat er een agent was neergeslagen. Ra, ra, hoe kon dat? Dat kon alleen, meneer van Zante, omdat ú die agent hebt neergeslagen en omdat ú uw oom hebt gedood. Kortom, omdat u de dader bent, de man die wij zoeken."

De neef wachtte niet langer de dingen af die zouden gebeuren. Hij deed een greep in zijn zak en bijna op hetzelfde ogenblik keek inspecteur de Beer in de loop van een revolver. De stem van Van Zante klonk kort en afgebeten. „Handen omhoog. En volg me niet. Ik zal niet aarzelen een tweede keer te schieten."

Langzaam achteruitlopend bereikte hij de deur. Op het moment dat hij zich wilde omdraaien om die te openen sprong de inspecteur naar voren. Een schot kraakte en De Beer voelde een vlijmende pijn in zijn hand. Van dit ogenblik van aarzeling bij de inspecteur maakte de jongeman gebruik; hij rende de trap af, opende de voordeur en holde naar buiten. Hij had echter buiten de agent gerekend, die voor het huis op wacht stond en die gealarmeerd was door het schot. Toen deze de neef naar buiten zag rennen wist hij wel hoe laat het was. Met een welgemikte vuistslag zorgde hij voor een tijdelijke rust.

„Mooi werk, De Beer," zei de commissaris diezelfde dag nog tegen zijn gewonde ondergeschikte. „Ik had nooit gedacht dat je de zaak zo snel in het reine zou brengen. Mijn complimenten."

Hij presenteerde de inspecteur een sigaret. „Hij bekende nogal snel, is het niet?"

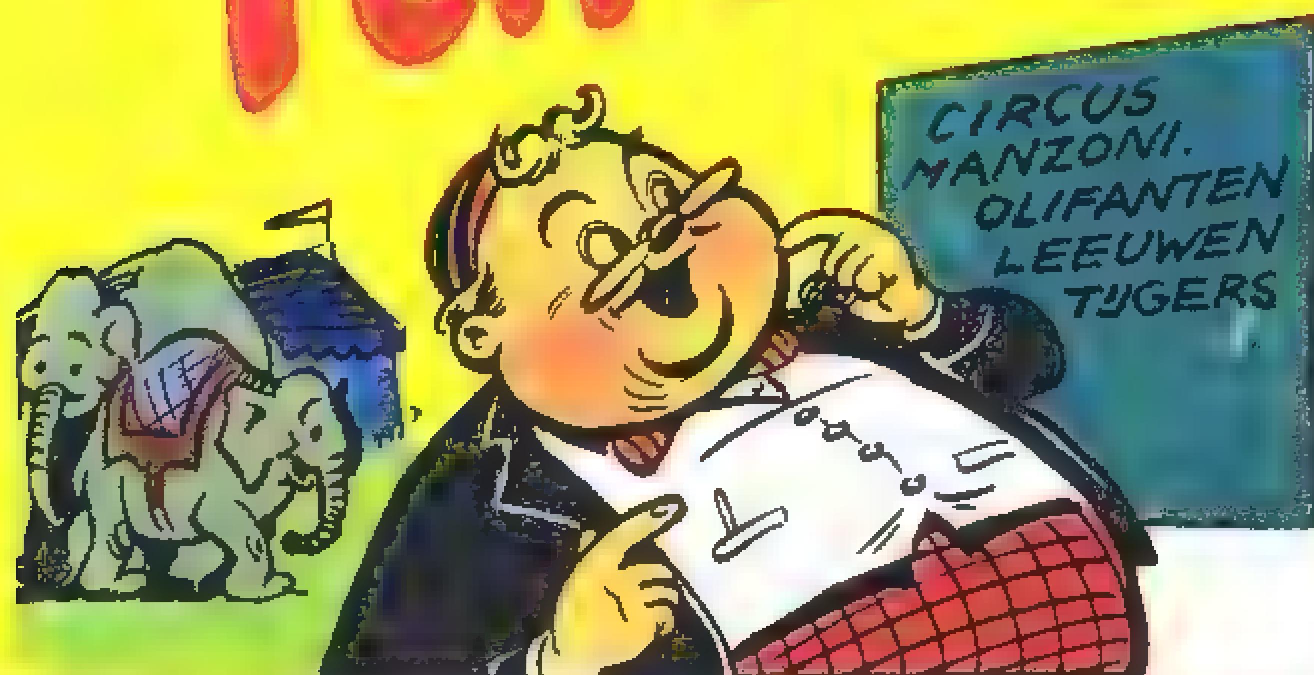
„Ja. Hoewel ik eigenlijk helemaal niet zeker van mijn zaak was. Het schijnt dat het bedrijfje van de neef failliet was gegaan en dat hij geen geld had om iets anders te beginnen. Ten einde raad wendde hij zich tot zijn oom, met wie hij echter op niet al te goede voet leefde. Zoals hij al verwacht had, weigerde zijn oom hem ook maar iets te geven. Hij verliet het huis van zijn oom, maar kreeg even later een idee. Hij zou een paar edelstenen uit de beroemde collectie van zijn oom „lenen" (dat is een uitdrukking van hemzelf) en die later terugbetalen. Hij ging dus terug naar het huis en omdat alle deuren op slot zaten, klom hij door een raam naar binnen. Alles lukte wonderwel, tot hij opeens iets omverliep. De oom, hierdoor gealarmeerd, kwam binnen en zag zijn neef bezig. Daarop ontstond een korte worsteling. Tenslotte schoot de jongen en het resultaat daarvan is bekend. Hierna verliet de neef het huis via dezelfde weg als hij gekomen was. Gelukkig dat agent Goedt hem op dat ogenblik zag."

„Eén ding begrijp ik niet," zei Goedt, die ook in de kamer aanwezig was. „Bij uw eerste gesprek met die neef versprak hij zich. Hij kón bijna niet weten dat ik neergeslagen was, tenzij hij het zélf gedaan had. Maar dorst u hem alléén daarop te beschuldigen van moord?"

Inspecteur de Beer lachte. „Ik had nóg een aanwijzing," zei hij. „De jongeman vertelde mij namelijk dat hij voluit Antonius Bartholomeus Huibrecht van Zante heette. Toen dacht ik ineens aan de laatste woorden van meneer Lawrensky: Mijn hui... Hij had niet willen zeggen: Mijn huisknecht, maar *mijn Huibrecht.*"

Billie Turf
het dikste studentje ter wereld

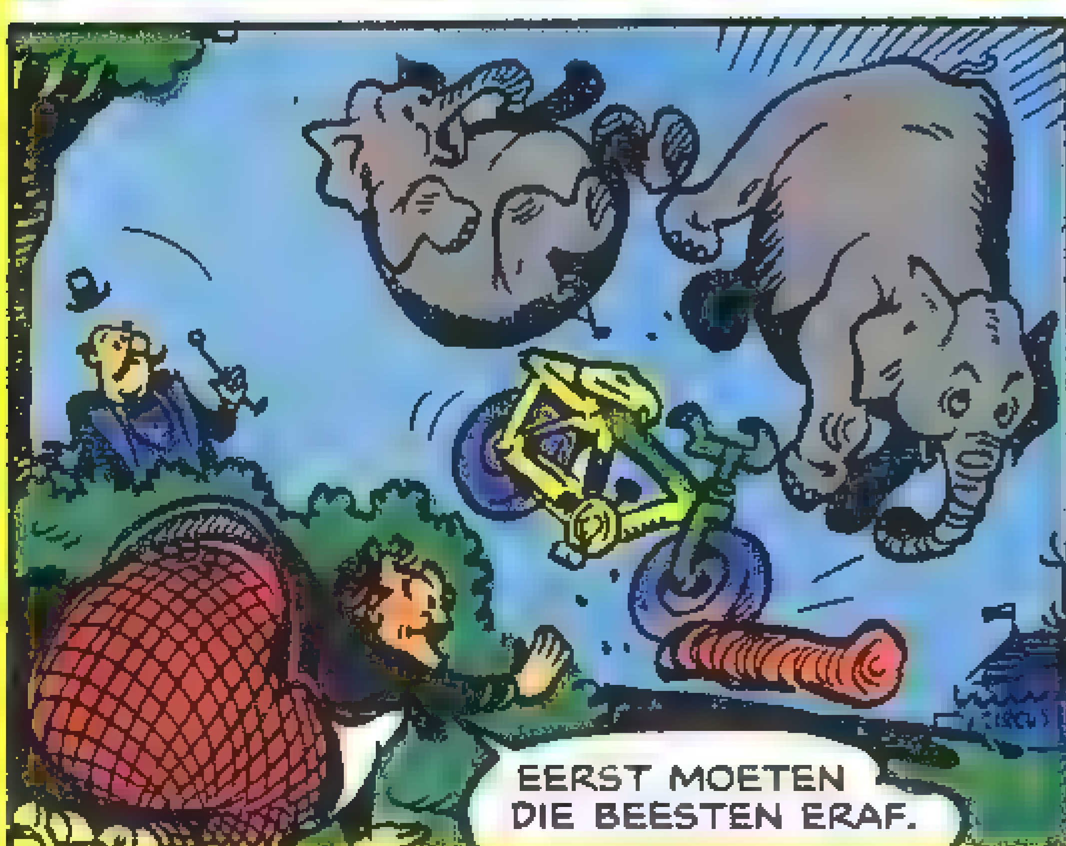

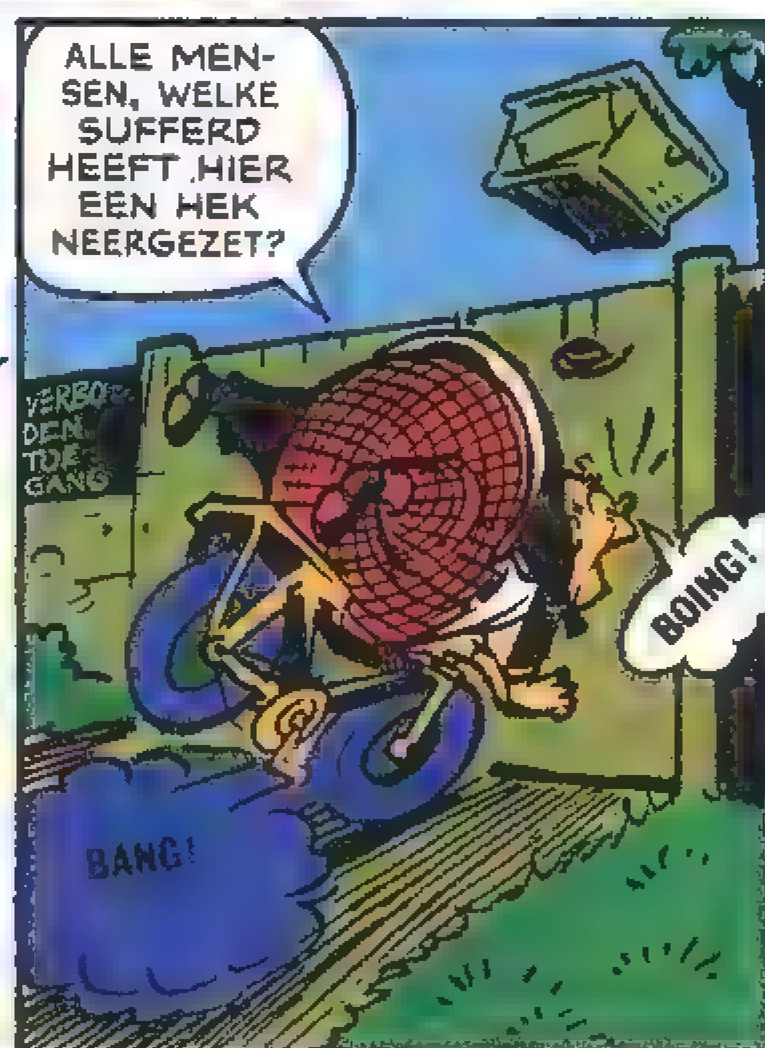

HEE, NIET ZO HARD! IK KOM BIJNA NIET VOORUIT.
JE HAALT ONS STRAKS WEL WEER IN. OP HET KRUISPUNT MOET JE RECHTSAF.

DE JONGENS LIETEN BILLIE ACHTER EN REDEN HET BEUKENBOS IN.
BEUKEN-BOS
BILLIE VOLGT ONS MET HET ETEN.
LATEN WE HET HOPEN!

MAAR BILLIE HAD IETS BEDACHT EN SLOEG EEN ANDERE RICHTING IN.
IK SLA LEKKER HIER AF.
KERMIS

HA, HA! HIER VINDEN ZE ME NOOIT!

ALLE MENSEN, WELKE SUFFERD HEEFT HIER EEN HEK NEERGEZET?
VERBODEN TOEGANG
BOING!
BANG!

SMAK!
SMAK!
CIRCUS
LIEVE HELP! DIE DIKZAKKEN ETEN ALLES OP!

INTUSSEN VROEGEN DE JONGENS ZICH AF WAAR BILLIE BLEEF.
LATEN WE HEM GAAN ZOEKEN!
HIJ IS ER VAST MET HET ETEN VANDOOR!

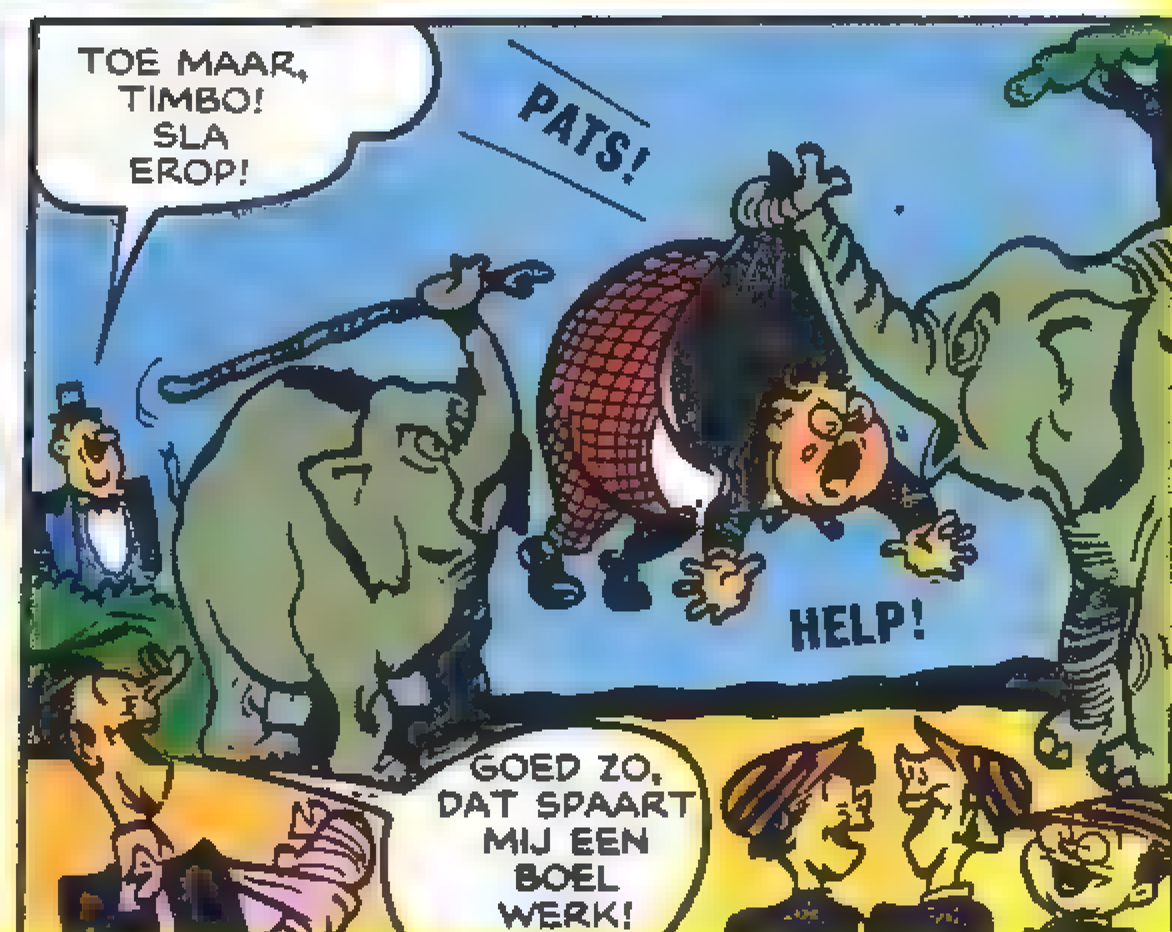

IK HEB NIKS GEDAAN! DE OLIFANTEN HEBBEN ALLES OPGEGETEN!
MAAK DAT JE GROOTJE WIJS!

INTUSSEN HAD DE CIRCUS-DIRECTEUR EEN GESPREK MET MENEER KWEL...
EEN VAN UW JONGENS HEEFT BIJ ONS EEN FIETS GESTOLEN.

DIT ZIJN MIJN JONGENS. KUNT U ZEGGEN WIE HET HEEFT GEDAAN?
NEE, IK ZOU HET NIET WETEN!
GELUKKIG MAAR!

JUIST TOEN BILLIE DACHT DAT HIJ ONOPGEMERKT ZOU BLIJVEN, KREGEN DE OLIFANTEN HEM IN DE GATEN...
HA, HA!

HELP! ZET ME OP DE GROND!
AHA, DAAR HEBBEN WE DE FIETSENDIEF!

TOE MAAR, TIMBO! SLA EROP!
PATS!
HELP!
GOED ZO, DAT SPAART MIJ EEN BOEL WERK!

Map en Moppie

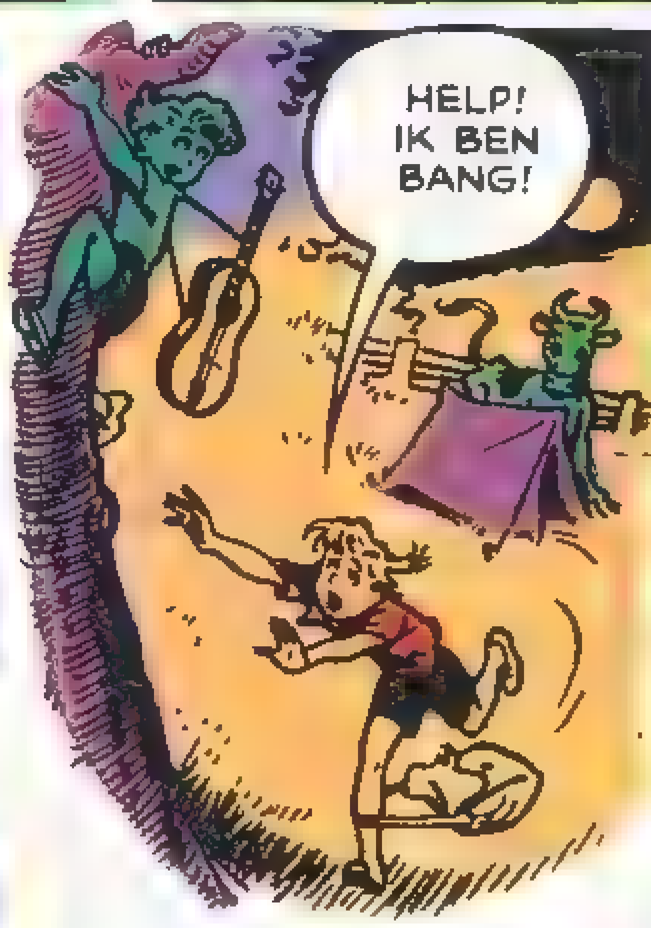

Vragen staat vrij

Stan Laurel en Oliver Hardy

Peter Simjouw in Breda vroeg ons iets te vertellen over het filmduo Stan Laurel en Oliver Hardy en die wens zullen we graag vervullen. Stan Laurel en Oliver Hardy behoren mét Charlie Chaplin tot de beroemdste komieken van het witte doek. Zij kwamen in 1926 met elkaar in contact en hebben sedertdien dertig jaar lang samengewerkt. In die tijd maakten zij ruim honderdtachtig films, waarvan er op het ogenblik nog steeds een aantal gedraaid worden. Zij genoten bekendheid als de Dikke en de Dunne en hebben miljoenen mensen aan het lachen gebracht.

In 1957 is Oliver Hardy (de Dikke) door een hersenbloeding getroffen. Hij raakte daardoor vrijwel geheel verlamd en stierf korte tijd later.

Stan Laurel leeft nog. Hoewel zijn films schatten hebben opgebracht, leidt hij een armoedig bestaan in Santa Monica bij Los Angeles.

Stan Laurel werd in 1890 geboren in het Engelse plaatsje Ulverston. Zijn vader, Arthur Jefferson, was auteur en toneelspeler. In 1906 trad Stan voor het eerst in het publiek op als komiek. Dat was in Glasgow. Later maakte hij deel uit van het gezelschap van Fred Karno, bij wie ook Chaplin gewerkt heeft. In 1910 ging hij met het gezelschap van Karno naar Amerika. Hij keerde hierna terug naar Engeland en ging vervolgens (wéér met Karno) voor de tweede maal naar Amerika. Enige tijd later werd het gezelschap daar ontbonden. Laurel kreeg een aanbod om voor de film te spelen. Hij veranderde zijn eigenlijke naam (Arthur Stanley Jefferson) in Stan Laurel. Laurels eerste film was een tweeakter onder regie van Bobby Williamson en heette „Noten in mei". Er volgden nog enige komische films, waarna Laurel in 1926 door een toeval in contact kwam met Oliver Hardy. In 1959 werd Laurel door een beroerte getroffen. Hij raakte gedeeltelijk verlamd, maar herstelde weer na 'n langdurig verblijf in het ziekenhuis.

Oliver Hardy werd in 1892 geboren in de stad Atlanta in de Amerikaanse staat Georgia. Hij was de zoon van een advocaat. Zijn vader stierf toen hij nog een kind was; zijn moeder dreef later een klein hotel. Oliver studeerde enige tijd voor advocaat, maar dit beviel hem niet en hij opende een bioscoop. Later ontdekte hij bij zichzelf talent voor filmspelen en in 1913 kreeg hij zijn eerste rol. Hij is zijn hele leven enorm dik geweest en in de eerste jaren van zijn filmloopbaan speelde hij meestal een schurkenrol. In 1926 kwam hij in contact met Stan Laurel en dat was het begin van de jarenlange samenwerking van de twee artiesten. In 1957 werd hij door een ernstige hersenbloeding getroffen, waarna hij stierf. Zijn officiële naam luidde Oliver Norvell Hardy.

Het komt in de bus

ONZE CORRESPONDENTIE- EN RUILRUBRIEK

Stiny van de Plaats (12), Olmenstraat 75, Winterswijk (Gld.), wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Hobby's: zwemmen, gymnastiek, muziek en foto's van filmsterren. • José Onstenk (13), Poortstraat 80, Utrecht, wil corresponderen met een r.k. jongen of meisje van haar leeftijd. • Th. van Beek (17), Jan Hollanderstraat 11, Eindhoven, ruilt een Nederlandse postzegel tegen vijf mooie zegels van de gehele wereld. • Annie Stultiens (17), Keenterstraat 17, Weert (L.), wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Hobby's: foto's van filmsterren, postzegels, lezen en sport. • Anneke Brinksma (15), Koningin Wilhelminalaan 25, Willemsoord (O.) en Annie Stoker (13), Steenwijkerweg 81, De Blesse (Fr.), willen corresponderen met een jongen van hun leeftijd. • Lieske Luthjens (14), Sleinadastraat 49, Schaesberg (L.), wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd, liefst niet in Noord- of Zuid-Holland. Hobby: foto's van zangers en zangeressen. • Agnes Belt (16), Veurschestraatweg 130, Leidschendam (Z.-H.), wil corresponderen met een r.k. jongen of meisje van haar leeftijd. • Eef Belt (18), Veurschestraatweg 130, Leidschendam (Z.-H.), wil corresponderen met een r.k. jongen of meisje van zeventien of achttien jaar. • Annie Pluk (15), Lactariaweg 1c, Stevensbeek (N.-Br.), wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd uit Zwolle. • Ine Braeken (14), Mergelweg 205, Maastricht, wil corresponderen met jongens en meisjes van veertien, vijftien of zestien jaar. Hobby's: film, dansen en foto's van filmsterren. • Elly Purmer (13), Landbouwstraat 6, Julianadorp gem. Den Helder, wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd. Hobby's: foto's van filmsterren en dieren. • H. Scheffers (15), Utrechtseweg 67, Zeist, wil corresponderen met een r.k. jongen of meisje van zijn leeftijd. • P. Remmits (12), Benedendijk 34, Oijen bij Oss (N.-Br.), doet de volgende aanbieding: voor een speldje geeft hij vijftien postzegels. Hobby's: voetballen, schaatsen en zwemmen. • Emelie Berghmans (14), Frederik Bastion 68, Maastricht, wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd. Hobby's: moderne muziek, dansen, foto's van filmsterren en sport. • Toon Geelhoed (13), Julianaweg 47, Doorn, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd, liefst in Utrecht of omgeving. Hobby's: fietsen, moderne muziek en voetballen. • J. Braat jr., Kruisdijk 61, Poortugaal, doet de volgende aanbieding: wie hem honderd verschillende postzegels stuurt, krijgt er honderd andere voor terug. • Sybille Devreese, Brede Akkerstraat 102, Destelbergen, Oost-Vlaanderen, België, wil corresponderen met een meisje van elf of twaalf jaar. Hobby's: sigarebandjes, postzegels en lucifersdoosjes. • Liesje Boekholt (17), Noorderdiep 4, Nieuw Buinen (Dr.), zoekt een correspondentievriend van haar leeftijd. • D. Haverkamp (16), Hezeweg 1, Emst gem. Epe (Gld.), zoekt een correspondentievriendin van veertien of vijftien jaar, liefst uit Harderwijk of omgeving. • Margriet Meulensteen (14), Helmerslaan 10a, Eindhoven, wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd uit Nederland. • Anita Schuin (16), Hunzestraat 7, Amersfoort, zoekt een correspondentievriend van haar leeftijd. • Ineke Zwijnenberg (15), Schoolstraat 6, Delden (O.), wil corresponderen met een r.k. meisje van haar leeftijd. • Pieter Verlooij (16), Achterweg 10, Nieuwkoop (Z.-H.), wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd uit Nederland of België. • Jenny Verdult, Willemstraat 40, Roosendaal, wil corresponderen met een r.k. meisje van twaalf jaar. • Meta Blok (16), Beverweerdstraat 162, Den Haag, wil corresponderen met een r.k. jongen van haar leeftijd. Hobby's: zwemmen, zingen, moderne muziek en schilderen. • Elly (14) en Ans (15) v. d. Boom, Kotterstraat 4, Tilburg, willen corresponderen met een jongen van hun leeftijd. • C. Wirken (14), Helstraat 4, Teteringen (N.-Br.), wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • Tine v. d. Veen (12), Ypkemeulenstraat 82, Enschede, wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd uit Nederland. Hobby's: zwemmen, schaatsen, foto's van filmsterren. • Gerard Konings (15), Utrechtseweg 67, Zeist, wil corresponderen met een r.k. meisje van veertien of vijftien jaar, liefst uit Gelderland of Twente. • José Vrielink (9), Deldensestraat 78, Goor (O.), wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Hobby: sigarebandjes. • Mirjam Morsink (10), Lindelaan 56, Goor (O.), wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Hobby's: postzegels, muziek. • Gerrie Smeets (11), Overhoven 39, Sittard (L.), wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd; ook wil hij foto's van wielrenners ruilen tegen lucifersmerken. • Arnold Keizer (16), Noorderstraat 226, Sappemeer (Gron.), wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. Hobby's: moderne muziek, tekenen. • Kees v. d. Heuvel (13), Ruiterstraat 27, Zaltbommel, wil corresponderen met een r.k. meisje van zijn leeftijd. Hobby's: sport en zwemmen. • M. Helders (16), Scheldestraat 172, IJmuiden, wil corresponderen met een jongen van achttien of negentien jaar, liefst uit IJmuiden of omgeving. Hobby: dansen. • Marie-José Corstjens (15), Akkerstraat 29, Thorn (L.), wil corresponderen met een r.k. jongen van ongeveer zestien jaar uit Limburg. Hobby's: sport en muziek. • Rietje Frisart (13), Faisantenstraat 36, Hilversum, wil corresponderen met een r.k. meisje van haar leeftijd. Hobby's: zingen, handwerken. • Maria Jansen (15), Dommelseweg 1, Waalre (N.-Br.), wil corresponderen met een r.k. meisje van haar leeftijd, liefst uit Gelderland. Hobby's: zwemmen, sport, lezen, muziek. • Wilhelmien Borkes (14), Kerkstraat 12, Zevenaar (Gld.), wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd uit Engeland of Amerika. Wie heeft er adressen voor haar? • Inge van der Pas (15), Tijmstraat 41, Utrecht, zoekt een prot. geref. correspondentievriend of -vriendin van haar leeftijd. • Michel Morgand (18) en Alexander de Graaff (18), Braamweg 78, Soest-Zuid, willen corresponderen met twee meisjes van zestien of zeventien jaar. • Wim van Oudheusden (16), Oranjelaan 9, Rozenburg, wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd. Hobby's: lichte muziek, atletiek en foto's van filmsterren. Ook wil hij foto's van filmsterren ruilen. • Emmie Staal (14), Rozenstraat 4, Baarn, zoekt een correspondentievriend van haar leeftijd. Hobby's: sport, foto's van filmsterren en zangers. • Paul van Woerden, Acaciaweg 19, Venlo, wil corresponderen met jongens of meisjes van ongeveer zestien jaar. Paul is een Cliff-fan. • Jetty Kruis (15), De Kempenaerstraat 19 III, Amsterdam-W., wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. • Ada van Duijn (10), Vlierstraat 34, Katwijk aan Zee, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. • Corrie van Duijn (14), Vlierstraat 34, Katwijk aan Zee, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. • Theo van Dreumel, Vinkenstraat 6, Heteren, wil corresponderen met een r.k. meisje van vijftien of zestien jaar. Hobby's: elektrische treinen, wandelen, fietsen en lezen. • Ineke Kerssens (17), Sumatraplantsoen 3 I, Amsterdam-O., wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. • Jo v. d. Aker (j., 16), Oude Grintweg 75, Oirschot, zoekt een correspondentievriendin van zijn leeftijd. Hobby's: muziek, voetballen en dansen. • Annemarie v. d. Ouweland (12), Vreugdendaal 13, Gilze en Arda v. d. Heyden (12), Nieuwstraat 17, Gilze, zoeken ieder een correspondentievriendin van hun leeftijd. • Trudy Sanderse (14), Jacob van Campenplein 41 II, Den Haag, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd, liefst in Den Haag. Hobby's: gitaar spelen en gymnastiek. • Bram Maljaars (15), Steenbokstraat 25, IJmuiden, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd, liefst geref. • Hans Koenders (17), Panovenweg 5, Zevenaar, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • Ans Brants (15), T. Brandsmastraat 13, Best (N.-Br.), zoekt r.k. correspondentievrienden van haar leeftijd. • Liedie Bruns (13), Sluiskade 11, Musselkanaal, zoekt een r.k. correspondentievriendin van haar leeftijd. Liedie spaart sigarebandjes en suikerzakjes. • Cisca Naber, p/a P. Calandlaan 565 I, Amsterdam-W., Osdorp, wil corresponderen met een jongen van achttien of negentien jaar, liefst in de omgeving van Amsterdam. • A. Steunebrink (16), 1e Vetkampdwarsstraat 8, Deventer, wil corresponderen met een meisje van zestien jaar. • Jan Verhaaf (15), Van Eckstraat 14, Wageningen, wil corresponderen met een meisje van veertien of vijftien jaar. • Winny v. d. Loo, Leon Senfstraat 22, Noordwijk aan Zee, wil corresponderen met een jongen van vijftien of zestien jaar. • Ria Zwanenburg (14), Verspronckweg 106, Haarlem, zoekt een correspondentievriendin van haar leeftijd. Hobby: sport. • Hans Erkens (14), Suezkade 99, Den Haag, geeft voor vijftien postzegels (Nederland of overzee) tien suikerzakjes.

Vervolg op blz. 22

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Op de volgende bladzijden wacht je een verrassing: een prachtige COLORAMA-plaat, gemaakt door de tekenaar, die ook onze Winnetoustrip heeft getekend. Als je deze plaat voorzichtig uit het blad licht, heb je een mooie wandversiering voor je kamer.

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

ARRANZ

De Indianen van Noord-Amerika

Als er over Indianen wordt gesproken, stelt men zich deze mensen meestal voor als met veren getooide krijgers, die op vurige paarden rijden en jacht maken op wilde buffels. Die voorstelling klopt niet meer met de werkelijkheid. De Indianen die nog in Noord-Amerika leven, verblijven in speciale reservaten en hebben zich aangepast aan de moderne tijd. Een goede honderd jaar geleden was het leven van de Indianen nog heel anders. Toen waren zij de meesters van de uitgestrekte prairies en de dichte bossen van Noord-Amerika. Zij behoorden tot een aantal stammen en verscheidene van deze stammen waren elkaar en de blanken vijandig gezind. De stammen verschilden in vele opzichten van elkaar: gelaatskleur, kleding en gebruiken waren bij de ene stam heel anders dan bij de andere. Maar één ding hebben alle Indianen gemeen: hun huid is donkerder dan van de blanken, hun haar is sluik en zwart en hun ogen zijn donker. Ze vertonen gelijkenis met Aziatische volkeren; er zijn geleerden die beweren dat de Indianen oorspronkelijk afkomstig zijn uit Azië en dat ze in de loop van de eeuwen overgestoken zijn naar Noord-Amerika. Die oversteek hebben ze dan waarschijnlijk gemaakt via de Beringstraat, de zeeëngte die tussen Rusland en Amerika ligt.

We kunnen wel aannemen dat de Indianen niet naar Amerika gekomen zijn, omdat ze dachten dat het leven daar beter en gezonder was. Ze waren nomaden, die leefden van de jacht op mammoeten en bizons en ze volgden deze dieren waarheen zij trokken. Aan de hand van vondsten wil men bewijzen dat ze via Alaska en Canada naar het midden-westen zijn getrokken, naar het gebied tussen de Mississippirivier en de Rocky Mountains. Later zouden ze zich over heel Noord-Amerika verspreid hebben en toen Columbus hier voet aan land zette nam hij aan, dat zij de oorspronkelijke bewoners waren. Hij noemde hen Indianen, omdat hij dacht dat hij Indië had ontdekt.

De Indianen leefden hoofdzakelijk van de jacht, maar ook wel van de landbouw. Ze waren meesters in het fokken van paarden. Als huisdieren hadden ze alleen honden. Alle stammen hadden hun eigen taal, die later door blanke onderzoekers zijn onderzocht. Aan de hand van de talen kunnen we de Indianen van Noord-Amerika in zeven hoofdgroepen verdelen.

1. **De Indianen van het oostelijk bosland.** Zij bewoonden het bosgebied tussen de Mississippi en de kust van de Atlantische Oceaan. Hun huizen en gebruiksvoorwerpen maakten ze van bosprodukten, waarbij boomschors (hutten, kano's) een grote plaats innam. Een beroemde stam uit dit gebied is die van de Irokezen, die in de tegenwoordige staat New York woonden. Zij waren geboren vechtjassen. Tegenwoordig wonen leden van deze stam in reservaten in de staten New York, Oklahoma, Wisconsin en in Canada. In het zuidoosten woonden de Cherokee-, de Creek- en de Seminole-Indianen. Hun nakomelingen huizen nu in de staat Oklahoma.

2. **De Indianen van de vlakte.** Ten westen van de Mississippi strekte zich een vlak gebied uit van Canada tot Texas. Hier leefden buffels, die de Indianen voorzagen van vlees en huiden. Bekende stammen uit dit gebied waren de Sioux, de Cheyennes en de Kiowa's. Deze stammen hadden het vaak met elkaar aan de stok; het oorlog voeren stond bij hen in hoog aanzien. Toen de blanken de eerste spoorwegen door dit gebied aanlegden, hebben deze Indianen hen fel bestookt, maar uiteindelijk moesten zij het onderspit delven.

3. **De Indianen van het zuidwesten.** Het zuidwesten van Noord-Amerika was honderd jaar geleden een droog en onvruchtbaar gebied. Er waren hier geen buffels en geen bosprodukten, maar toch schijnen de stammen die hier woonden voorspoedig geleefd te hebben. Op de oevers van de Rio-Granderivier woonden de Pueblo-Indianen, een naam die hen door de Spanjaarden is gegeven (pueblo = dorp; deze Indianen leefden veelal in dorpen bijeen). De Pueblo's bouwden hun huizen van klei. Naast de Pueblo's woonden in deze streek ook de Navajo's en de Apachen. Deze laatsten waren vooral krijgers en jagers.

4. **De Indianen van zuidelijk Californië.** In die dagen was de staat Californië een zeer onvruchtbaar gebied met weinig bossen en meren en dus ook weinig wild en vis. De Paiutes en andere stammen die hier woonden, leefden hoofdzakelijk van zelf geteelde groente en fruit.

5. **De Indianen van de kust van de Stille Oceaan.** Het vochtige klimaat van deze streek was niet geschikt voor de landbouw, maar dat hadden deze Indianen ook niet nodig; zij leefden bijna helemaal van de visvangst.

6. **De jagers van het noordelijk binnenland.** Hieronder verstaan we de stammen, die zich ophielden in of in de buurt van het tegenwoordige Canada. Zij leefden van de jacht op groot en klein wild en van de visvangst. Bekend is de stam van de Naskapi.

7. **De Eskimo's.** Zij leefden — en leven nóg — in het gebied tussen Zuid-Alaska en Groenland. Hun hoofdbronnen van bestaan zijn de jacht en de visvangst.

Het leven van de Indianen is sterk veranderd. Om hen voor de totale ondergang te beschermen zijn zij ondergebracht in reservaten, waar zij overigens een grote mate van vrijheid genieten. De beschaving is tot hen doorgedrongen, zij genieten een goede medische verzorging, hun kinderen gaan naar scholen en universiteiten en vele Indianen bekleden belangrijke functies in het maatschappelijk leven. In 1924 werden alle Indianen tot Amerikaanse staatsburgers verklaard en kregen zij stemrecht. Hun positie is dus op alle fronten verbeterd; achter de glorie en de romantiek van hun vroegere bestaan is nu voorgoed een punt gezet.

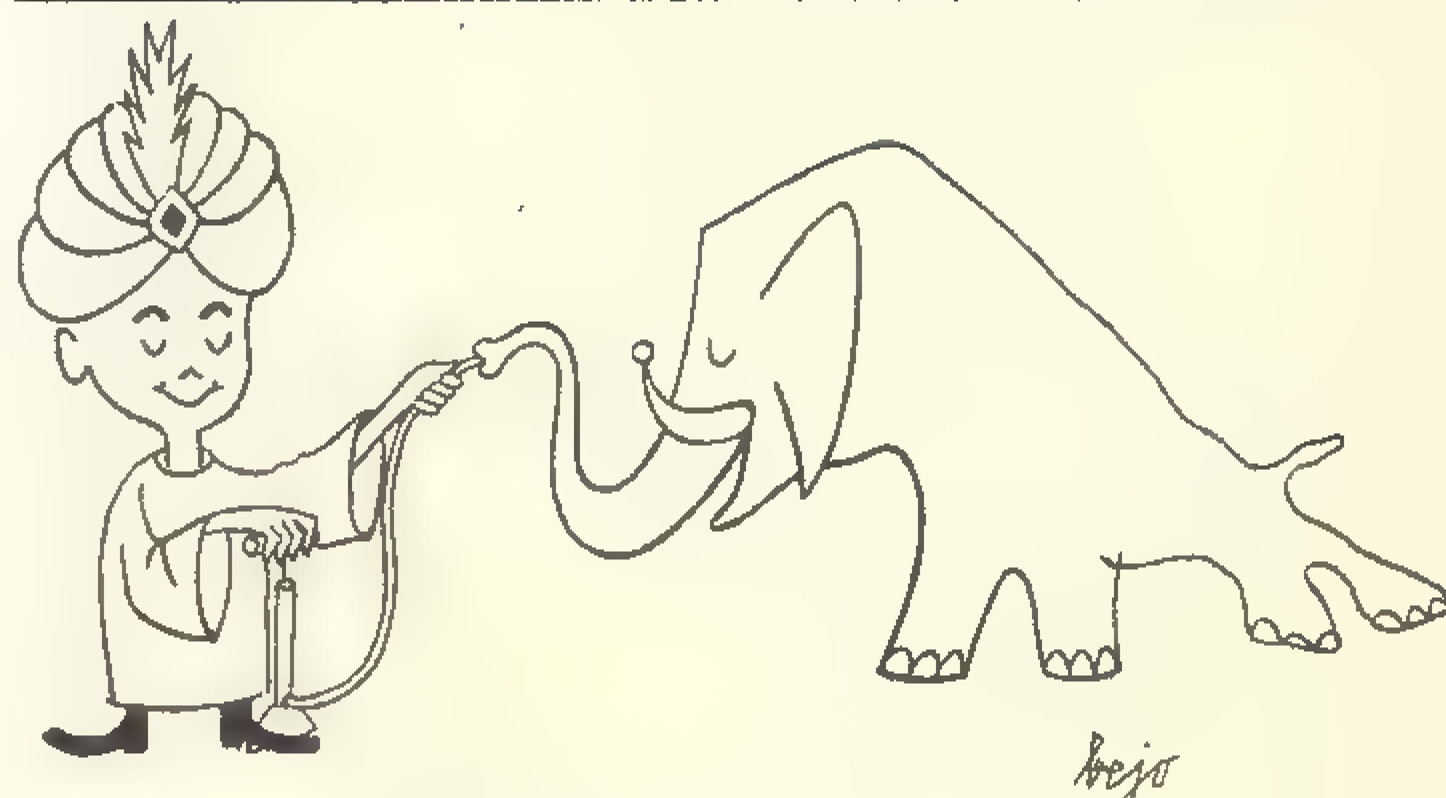
Sonja v. d. Stadt (10), Ameland 42, Zaandam, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Hobby's: wandelen en natuur. • *Nelly Schamp (14), Dr. Ruysstraat 16, Overlangel (N.-Br.),* wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd of iets ouder. • *Marian van Leeuwen (10), Priokstraat 14, Utrecht,* en *Els Atteveld (11), Priokstraat 11, Utrecht,* willen corresponderen met twee jongens van twaalf jaar, liefst uit Utrecht. Hobby: dieren. • *Greet Vredevoort (15), Kerkstraat 8, De Rijp (N.-H.),* wil corresponderen met een r.k. meisje van haar leeftijd. • *Durk Reitsma (12), Hoofdstraat 1, Ferwerd (Fr.),* zoekt een correspondentievriend van zijn leeftijd. Hobby's: zwemmen, schaatsen en rolschaatsen. • *Wim Boogaart (16), Dorpsweg 57, Oud-Vossemeer (Zld.),* wil corresponderen met een r.k. meisje van zijn leeftijd uit Nederland, België of Duitsland. • *Anne-Marie van der Zande (14), Pastoor Kerckerstraat 14, Welberg (N.-Br.),* wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. • *Mien Gorissen (14), Pastoor Kerckerstraat 12, Welberg (N.-Br.),* wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. • *Wilma van der Heijden (10),*

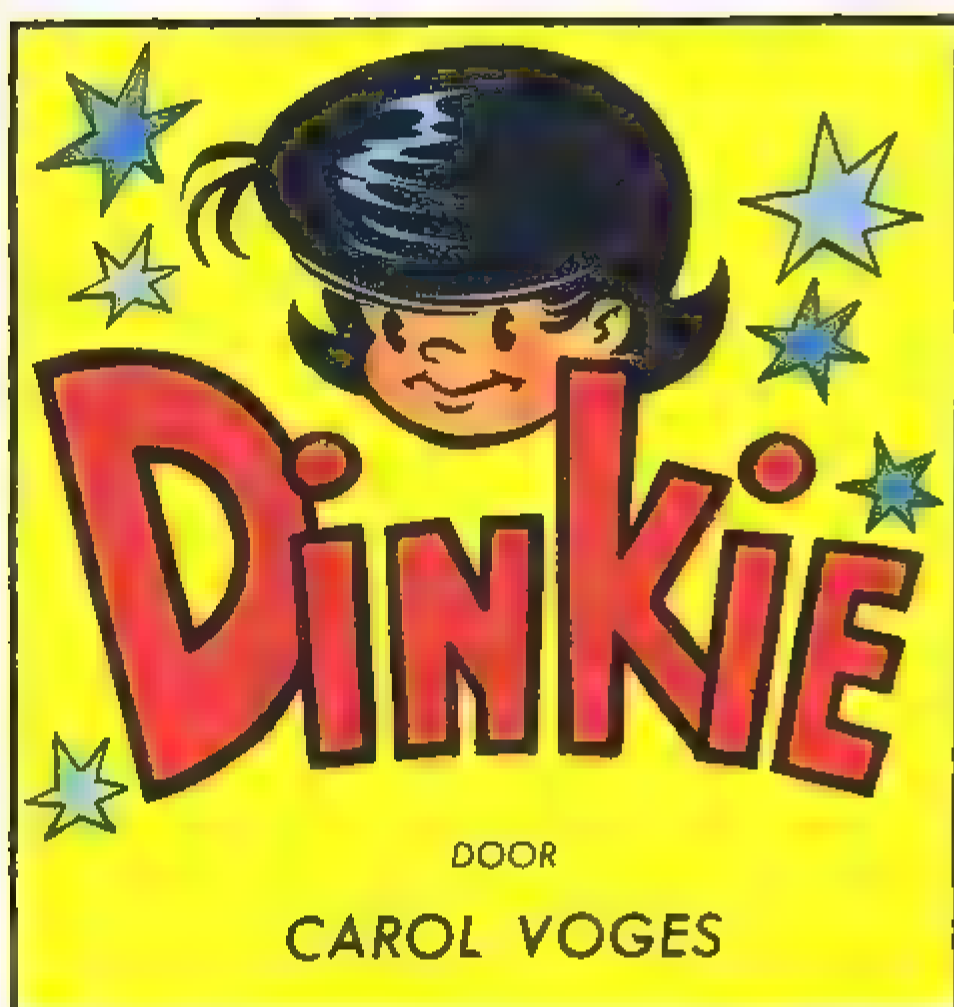

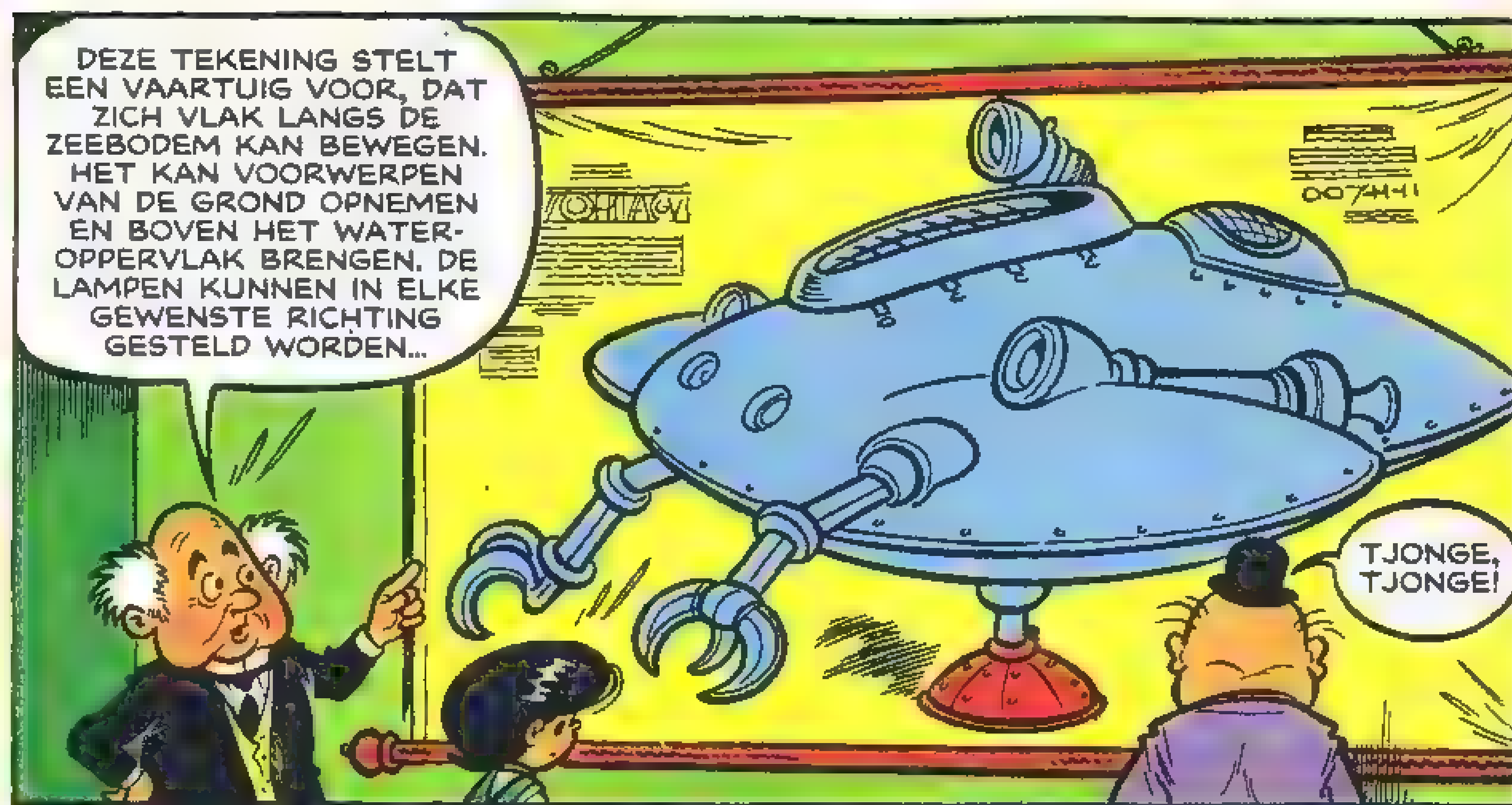
Vervolg van bladzijde 17

Schoolstraat 5, Engelen (N.-Br.), wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd uit Nederland. • *Janny Osseman (15), Gorechtkade 41a, Groningen,* wil corresponderen met een jongen van vijftien of zestien jaar uit Nederland, België of Engeland. • *G. J. Hilbert, Kosterijweg 32, Kootwijkerbroek,* wil speldjes ruilen. • *Elly (16)* en *Anny (15) Bontje, Lijkerpolder 4, Nieuwe Wetering (Z.-H.),* willen corresponderen met jongens van vijftien tot negentien jaar uit het zuiden van Nederland of uit België. • *Mien Klomp (16), Laarseweg 25, Vaassen (Gld.),* wil corresponderen met een r.k. jongen van haar leeftijd. • *Toos Bouwmeester (14), Laarseweg 22, Vaassen (Gld.),* wil corresponderen met een r.k. jongen of meisje van haar leeftijd. • *Ans Klomp (13), Laarseweg 25, Vaassen (Gld.),* wil corresponderen met een r.k. jongen of meisje van haar leeftijd. • *Ans Dekker (16), Dorpsstraat 140, Obdam* en *Lida Vlaar (16), Dorpsstraat 250, Obdam,* willen corresponderen met twee r.k. jongens van zestien of zeventien jaar, niet uit Noord-Holland. • *Annie Evers (16), Grote Molenstraat 51, Elst (Gld.),* wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd, liefst uit Gelderland. Hobby's: zwemmen, fietsen en film. • *Franky de la Fosse (10), Marid van Vulpenlaan 4, Den Dolder,* wil corresponderen met een Indonesische of Surinaamse jongen van elf of twaalf jaar, die in Nederland woont. • *Jan Poerink (15), Helvoirtseweg 185, Vught,* zoekt een correspondentievriend of -vriendin. Hobby's: zwemmen, hockey, voetbal, tennis, badminton, tafeltennis en fietsen. • *Bert Helms (14), Klaas Katerstraat 47, Veenendaal,* zoekt een correspondentievriend of -vriendin. • *Marianne Groen (11), Jacob van Heemskerkstraat 4, Vlaardingen,* wil corresponderen met een jongen van elf of twaalf jaar. Hobby's: foto's en kaarten van dieren en filmsterren. • *Henk Dubelaar (17), Overmeerseweg 125, Nederhorst den Berg (N.-H.),* en *Wim Barnhym (17), Brugstraat 6, Nederhorst den Berg (N.-H.),* willen corresponderen met meisjes tussen zestien en negentien jaar. • *René Schaay (16), Voorschoterlaan 13, Rotterdam,* wil corresponderen met een meisje van vijftien jaar of ouder. • *Gé van den Berg (12), Weidestraat 95, Leidschendam (Z.-H.),* wil postzegels ruilen. • *Toos van der Laan, Duinstraat 50, Monster (Z.-H.),* wil corresponderen met een r.k. meisje van twaalf jaar. • *Piet van Haaren (15), Keefheuvel 10, Liempde (N.-Br.),* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Melanie Keyner (19), Reinoldstraat 10, Uden (N.-Br.),* wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. Hobby's: zwemmen, dansen, film en moderne muziek. • *Joke de Graaff (16), Duinstraat 15, Egmond aan Zee,* wil corresponderen met een jongen en meisje van haar leeftijd. Hobby's: zwemmen, fietsen, suikerzakjes, postzegels, film, lezen en tekenen. • *Gerry Jubbega (15), Nieuwe weg 59, Noordwolde (Fr.),* en *Renée Hofman, Dr. Verdeniusstraat 43, Noordwolde (Fr.),* willen corresponderen met jongens van zestien of zeventien jaar. • *Cor van der Vliet (11), Vespuccistraat 126 III, Amsterdam-West,* wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd. Hobby's: lucifersmerken en postzegels. • *Dina Heller (16), Valthermussel 5, Valthermond,* wil corresponderen met een r.k. jongen van zestien of zeventien jaar. • *Jeanne (14)* en *Lizette (12) v. d. Nobelen, Havenstraat 28, Standdaarbuiten,* willen corresponderen met r.k. jongens en meisjes van hun leeftijd. Hobby's: foto's van filmsterren, fietsen en gymnastiek. • *Marlies Speleers (14), Keizer Karelplein 12, Maastricht* en *Joke Meijerink (15), Meerssenerweg 271, Maastricht,* zoeken twee vrienden van ongeveer vijftien jaar om mee te corresponderen, liefst uit Noord- of Midden-Nederland. Hobby's: zwemmen, tekenen, toneelspelen en atletiek. • *Rita van Haren (14), Julianaplein 9, Ruurlo,* zoekt een r.k. correspondentievriend of -vriendin van haar leeftijd. • *Marja Hagemans (11), Dagpauwoogstraat 2, Nijmegen,* wil Captain-Grant-botenplaatjes ruilen voor proefmonsters. • *Hilleke Vos (12), Jansstraat 19rood, Haarlem,* wil corresponderen met een meisje van twaalf of dertien jaar. • *Gerry ten Dam (16)* en *Conny Verbunt (16), Pension Sint Anna, Oudenbosch,* willen corresponderen met jongens van zestien of zeventien jaar. • *Anna Soeters, Ring 78, Sint-Annaland,* verzamelt geboortekaartjes. Wie stuurt haar eens wat? • *Annemieke v. d. Kamp (17), Prinses Irenestraat 13, Ravenstein,* wil corresponderen met een r.k. jongen of meisje van negentien of twintig jaar. • *Mary v. d. Kamp (14), Prinses Irenestraat 13, Ravenstein,* wil corresponderen met een r.k. jongen of meisje van vijftien tot zeventien jaar. • *Hannie Roestenburg (13), Prinsessenhof 19, Tilburg,* wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd. • *Carla Ermans (15), Kromstraat 16, Susteren,* en *Jenny v. d. Velde (17), Kromstraat 6, Susteren,* willen corresponderen met twee vrienden tussen zestien en achttien jaar, liefst uit Noord- of Zuid-Holland of Limburg. • *Ans v. d. Bergh (10), Heuvelstraat 1212a, Oss (N.-Br.),* wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Hobby's: kaarten en foto's van dieren, proefmonsters. • *Dineke Paardekoper (15), Nieuwstraat 45f, Sint-Annaland,* en *Josien van Popering (15), Nieuwstraat 45e, Sint-Annaland,* willen corresponderen met twee vrienden of vriendinnen van vijftien of zestien jaar. • *Marie-Louise van Hilten (11), Ridderstraat 8, Oss,* wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Hobby's: sigarebandjes, foto's van filmsterren en zangers. • *Treesje van Westerop (12), Zandweg 85, H'Baan, Heerlen,* wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. • *Roelof de Jong (18), Herenstraat 23, Culemborg,* en *Ad. v. d. Heiden (18), Herenstraat 13, Culemborg,* zoeken twee correspondentievriendinnen van hun leeftijd. • *Wim Roggeveen (10), Stuyvesantlaan 48, Alphen a/d Rijn,* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Arnold Elferink (8), Zenderseweg 88, Zenderen (O.),* wil sigarebandjes ruilen voor postzegels, voetbalplaatjes of plaatjes van dieren. • *Marianne Verstegen (13), Kerkstraat 27d, Stokkum (Gld.),* wil corresponderen met een meisje van ongeveer haar leeftijd. • *Ans Blaauwwijkel, Chris de Wetstraat 40, Enschede,* wil corresponderen met een jongen of meisje van achttien jaar. • *André Clermont (18), Kasteel Walburglaan 39, Maastricht,* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. Hobby's: fietsen en moderne muziek. • *Ria Pipping, Julianastraat 13, Scherpenisse,* wil corresponderen met een jongen of meisje van dertien of veertien jaar. • *Ina v. d. Tuuk (16), p/a Huize Melanie, Spruitenbosstraat 17, Haarlem-Zuid,* wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd uit Nederland of België. • *Renske Bosch (16), Hoofdkade 151, Stadskanaal,* wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd. • *Marietje Jacobs (16) Koetsierweg 20, Helden (L.),*

wil corresponderen met een jongen van zestien of zeventien jaar, liefst uit Limburg. Hobby: foto's van filmsterren. • *Annie Goossens (13), Dordtsestraat 12a, Geertruidenberg,* wil corresponderen met een r.k. jongen of meisje van haar leeftijd. Hobby's: foto's van filmsterren en glazen. • *Lidy v. d. Peet (13), Dutrijstraat 29, Haarlem-Noord,* wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Hobby: moderne muziek. • *Noortje Knapen (11), v. Cuykstraat 41, Valkenswaard,* wil corresponderen met een meisje van tien of elf jaar. • *Ans de Natris (13), v. Cuykstraat 52, Valkenswaard,* wil corresponderen met een meisje van dertien of veertien jaar. • *D. A. Kersten, Zwartsluisje 25, Zuid-Beijerland,* heeft veertig dubbele speldjes, die hij wil ruilen met iemand die ongeveer vijftien speldjes dubbel heeft.

DINKIE
DOOR
CAROL VOGES

DEZE TEKENING STELT EEN VAARTUIG VOOR, DAT ZICH VLAK LANGS DE ZEEBODEM KAN BEWEGEN. HET KAN VOORWERPEN VAN DE GROND OPNEMEN EN BOVEN HET WATEROPPERVLAK BRENGEN. DE LAMPEN KUNNEN IN ELKE GEWENSTE RICHTING GESTELD WORDEN...
TJONGE, TJONGE!

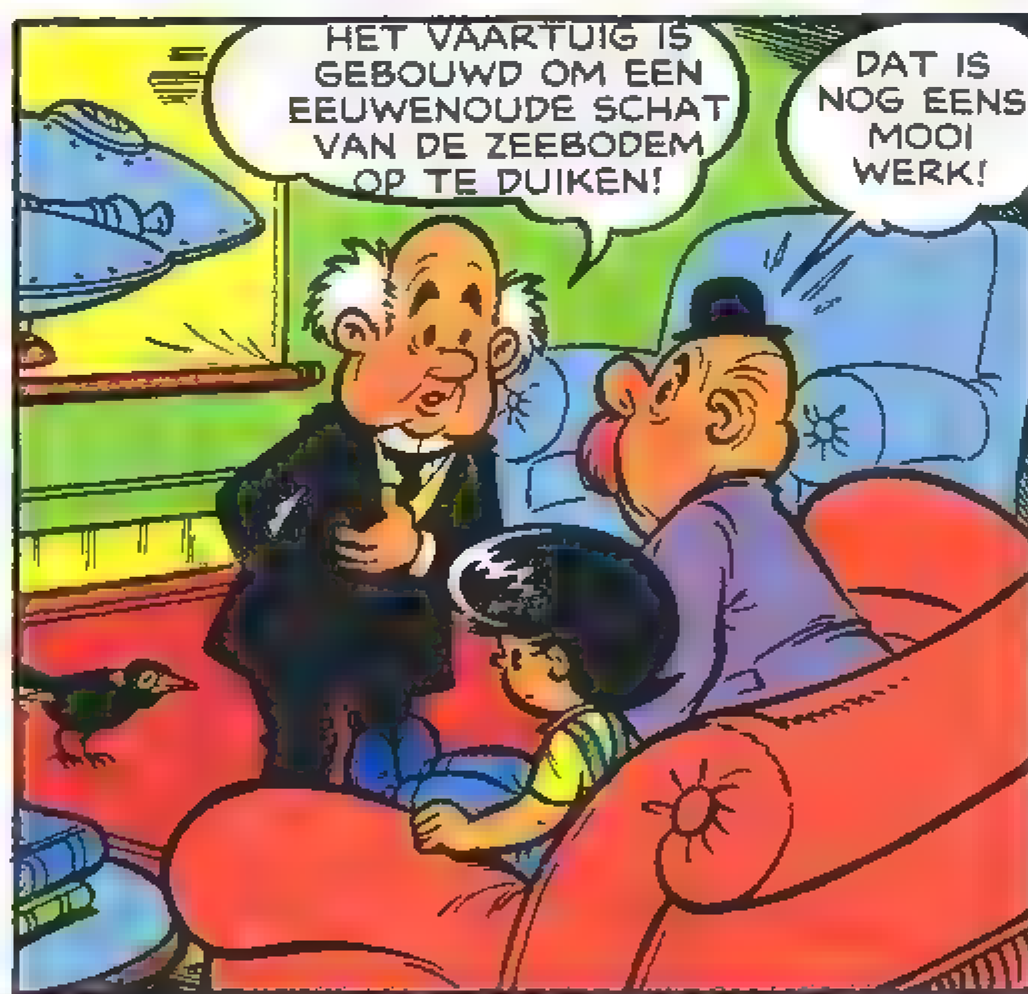

MET DEZE UITSCHUIFBARE GRIJPERS KUNNEN DINGEN DIE OP DE ZEEBODEM RONDZWERVEN GEGREPEN WORDEN ZONDER DAT ZE BESCHADIGINGEN OPLOPEN.

EN DEZE ZUIGNAP KAN OP EEN VOORWERP VASTGEZET WORDEN. OP DIE MANIER KAN DAT VOORWERP DAN GEBORGEN WORDEN. MOOI, HÈ?

DE UITVINDER VAN DIT FRAAIE VAARTUIG BEN IK. U MAG DAAR GERUST EVEN UW HOED VOOR AFNEMEN!

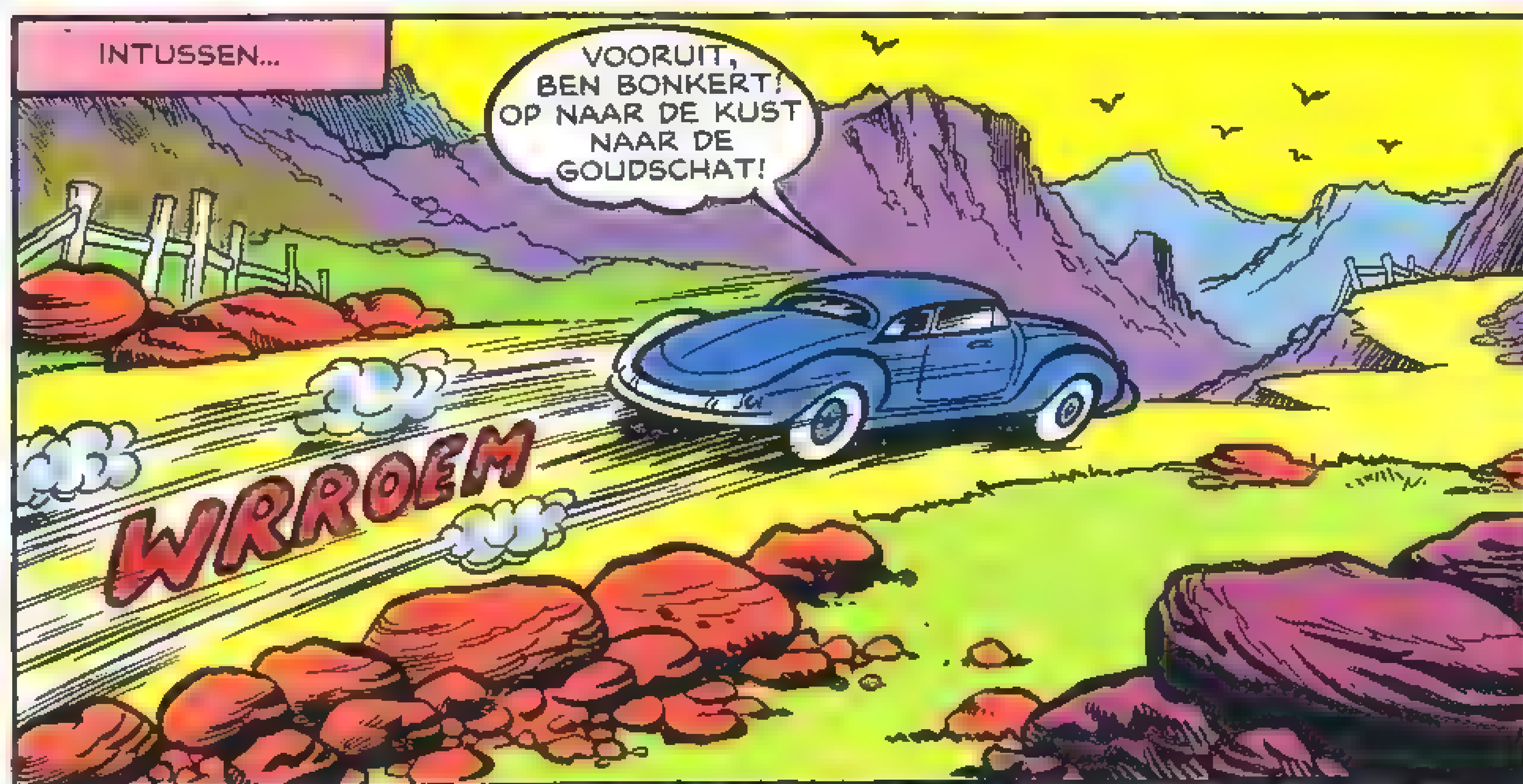

IK WIL U WEL VERKLAPPEN DAT DIT VAARTUIG IN HET DIEPSTE GEHEIM AL GEBOUWD IS EN NU VOOR DE KUST LIGT TE DOBBEREN!
NIET TE GELOVEN!

MAAR VOOR WELK DOEL IS DIE RARE SCHUIT GEBOUWD?
WAAROM HEEFT MEN U OVERVALLEN EN BESTOLEN, PROFESSOR PIECKER?

HET VAARTUIG IS GEBOUWD OM EEN EEUWENOUDE SCHAT VAN DE ZEEBODEM OP TE DUIKEN!
DAT IS NOG EENS MOOI WERK!

MIJN ZEEKAARTEN EN DOCUMENTEN ZIJN GESTOLEN OMDAT ZE DE SCHAT VOOR MIJN NEUS WILLEN WEGKAPEN! VOOR DE WETENSCHAP IS DAT EEN RAMP!
DENKT U AAN EEN BENDE OF ZO?

IK DENK AAN EEN BRUTALE BOEVENBENDE EN OOK... AAN MIJN SPOORLOOS VERDWENEN ASSISTENT BEN BONKERT... TJA, EEN HELE VREEMDE ZAAK...

INTUSSEN...
VOORUIT, BEN BONKERT! OP NAAR DE KUST NAAR DE GOUDSCHAT!
WRROEM

Het raadsel van de stille vallei

KORTE INHOUD: *Meneer Bonner is met zijn dochter Dodey, zijn zoon Bobbie en hun hond Sheila in het dorpje Deer Lich in de bergen van Pennsylvania aangekomen. Zij maken kennis met mevrouw Leach en haar broer Sim. Randy, een jongen uit de buurt, vertelt, dat er een ongeluk is gebeurd. Op een boom bij het huisje is een vreemd mannetje getekend. Kolendelvers willen het land van mevrouw Tennisson omploegen en zij en Randy kunnen daar niets tegen doen, omdat ze geen bewijs hebben, dat het land hun eigendom is. Dodey, Bobbie en Randy gaan naar de Schoorstenen van het Dode Paard. Ze vermoeden dat er zich iemand bij de Schoorstenen ophoudt. In de schuur van mevrouw Leach vinden Dodey en Bobbie een oude krant uit het jaar 1892, waarin een berichtje staat over een ongeluk met een postkoets. Ze vragen aan mevrouw Leach, of deze ooit iets over dit ongeluk gehoord heeft. In een boek van Dodeys vader lezen ze iets over de geschiedenis van de streek en over het heksenbijgeloof, dat daar heerst. Ze gaan naar de dorpsbibliotheek om verdere inlichtingen in te winnen.*

De winkels, die langs de hoofdstraat stonden, waren ouderwetse gebouwen. Sommige waren gewone woonhuizen, waarin men een groot etalageraam had gezet. Door drie woonhuizen bij elkaar te trekken en er een nieuwe gevel voor te bouwen had men een soort warenhuis geschapen. Het was daarbinnen erg donker en Dodey zag in het voorbijgaan, dat er lampen brandden. Ze zag drie oude verkoopsters, die met elkaar stonden te praten.

Op de hoek van de hoofdstraat stond een gebouw van vijf verdiepingen, waarin een modemagazijn en de bank van Deer Lich waren gevestigd. Daarnaast was het postkantoor, dan volgde er een hotel en daartegenover stond een smal gebouw waaraan een uithangbord hing met de woorden „Kleinsalters Boekhandel" erop. Op de deur hing een kaart, waarop stond: „Bibliotheek boven".

De drie speurders klommen de krakende trap op en kwamen in een onverwacht prettig aandoende leeszaal. De assistente zat met een potlood achter haar oor aan een bureau en keek op toen ze binnenkwamen.

„Hallo, Randy," lachte ze. „De handleiding voor de houtvester is nog niet aangekomen, hoor."

„Daar kwam ik niet voor, juffrouw Hornby. We kwamen vragen of u hier misschien ook oude kranten heeft. We zoeken naar een krant van achttien. . ." Hij keek Dodey hulpzoekend aan.

„1892," zei die prompt. „Het moet iets zijn met Herald."

„Herald?" herhaalde juffrouw Hornby. „Dat moet de Somerset Herald zijn. Het spijt me heel erg, maar die hebben we hier niet. Dan zou je in de bibliotheek van Somerset moeten zijn."

„O."

De gezichten van de drie jongelui betrokken. Somerset was meer dan dertig kilometer verder.

„Zal ik misschien even voor jullie opbellen? Dan kunnen ze de krant hiernaar toe sturen. Wat was precies de datum van de krant, die jullie nodig hebben?"

„Dat weten we juist niet," zei Bobbie. „We zullen zelf wel naar Somerset moeten gaan, dan kunnen we alle kranten door-

kijken, die ze daar hebben van dat jaar."

Hij wilde al weggaan, maar Dodey gaf het nog niet zo gauw op.

,,Heeft u hier misschien ook andere. . ." ze zocht naar een woord . . . ,,andere geschiedkundige werken of zo iets? Boeken over dingen die hier lang geleden gebeurd zijn?"

Juffrouw Hornby lachte weer. ,,Het spijt me, we hebben wel geschiedenisboeken, maar niets over deze streken. Dan zul je toch wel in Somerset moeten zijn. We hebben hier maar een klein gebouw," voegde ze er verontschuldigend aan toe. ,,We hebben er geen ruimte voor."

Bobbie en Dodey kochten een lidmaatschapskaart en namen verscheidene boeken mee om te lezen.

Toen ze weer buiten stonden, keek Bobbie naar het postkantoor aan de overkant van de straat.

Hij vroeg zich af of zijn vriend de postbode daar misschien zou zijn. Meneer Yancy had woord gehouden en had al een vel van de nieuwste herdenkingszegels voor Bobbie meegenomen. Bobbie had ze gekocht en hij beschouwde de postbode nu als een zeer bijzondere vriend.

,,Misschien weet meneer Yancy wel wat er in 1892 gebeurd is. Hij is wel niet zo oud als Sim Leach, maar misschien kent hij die oude geschiedenis toch wel."

Dodey weifelde.

,,Zouden we hem wel kunnen vertrouwen?"

,,Natuurlijk wel. Wat jij, Randy?"

Randy begreep het niet helemaal. ,,Waarom moet hij te vertrouwen zijn? Is het dan een geheim? Als het hele verhaal in de krant heeft gestaan, heeft iedereen het toch kunnen lezen!"

Dodey lachte.

,,Je hebt gelijk. Ik begin over de gewoonste dingen al geheimzinnig te doen. Laten we naar hem toe gaan. Misschien hoeven we dan niet naar Somerset."

Ze duwden de grote glazen deur van het postkantoor open en gingen naar binnen. Jeff Yancy was bezig post te sorteren en toen hij Bobbie zag staan, kwam hij naar het loket.

,,Hallo," groette hij, ,,ik heb vandaag geen tijd om je mijn verzameling te laten zien. Kom maar een andere. . ."

,,We willen u graag wat vragen," viel Bobbie hem in de rede.

Hij vertelde vlug, wat het doel van hun komst was, en de drie kinderen wachtten vol ongeduld, terwijl de postbode zich nadenkend over de borstelige kin streek.

,,Je bent wel aan het juiste adres," zei hij eindelijk.

Bobbie glunderde. ,,Bedoelt u dat u die geschiedenis kent?"

,,Ik weet er wel iets van af. Er is in dat jaar een postkoets met expressestukken verongelukt. Ik herinner me nog wel dat er veel over gepraat werd in die tijd, toen ik nog in de korte broek liep. Ik ving toen weleens iets op van de gesprekken van de mannen, die buiten met elkaar stonden te praten. In die tijd liep er een weg door de bossen. Dat was de Oude Weg naar Somerset. Daar zal vandaag aan de dag wel niets meer van over zijn. Het gedeelte van die weg dat langs de Schoorstenen liep, was wel het meest eenzame traject en juist daar lagen de struikrovers op de loer om de postkoets te overvallen."

,,Struikrovers?" Drie paar grote ogen keken meneer Yancy aan.

,,Precies. Ze waren met zijn tweeën. Toen de postwagen dichtbij gekomen was, sprongen ze op de weg en zwaaiden met hun revolvers. Het paard schrok zo, dat het opzijsprong. Het kwam in het ravijn terecht en sleepte de wagen met koetsier en al mee."

,,Wat vreselijk!" zuchtte Bobbie. ,,Was de koetsier dood?"

,,Dat weet ik niet meer. Maar het zou me niets verwonderen, als hij daarbij om het leven gekomen was. Die koets moet een hele smak hebben gemaakt."

,,En hoe is het met de struikrovers afgelopen?" vroeg Randy.

Meneer Yancy haalde de schouders op.

,,Daar heb ik nooit meer iets over gehoord. Ik heb jullie nu alles verteld wat ik me kan herinneren. Behalve, dat er een buidel met een groot bedrag aan geld in de koets had gezeten die nooit tussen de wrakstukken is teruggevonden."

,,De schat!" riep Dodey opgewonden uit.

Meneer Yancy keek haar een beetje vreemd aan en een paar mensen die voor het loket stonden, keken achterom. Het speet haar dat het woord haar was ontglipt.

,,Ik. . . ik. . . bedoel dat, als het geld nooit teruggevonden is, dat het dan net zo iets is als een verloren schat," zei ze nu wat kalmer.

,,Misschien is het niet gevonden, en misschien ook wel," antwoordde de postbode. ,,Als het door de struikrovers gevonden werd, zullen die zich er wel mee uit de voeten hebben gemaakt. Het heeft geen zin er nu nog naar te gaan zoeken."

Hij zei die laatste woorden zo veelbetekenend, dat Dodey ze als een waarschuwing opvatte om uit de buurt van de Schoorstenen te blijven.

Ze voelde zich plotseling terneergeslagen. Hoe meer ze over die rotsen te weten kwamen, des te minder duidelijk werd de geschiedenis haar. Ze kon de gedachte niet verdragen dat ze misschien tegen het einde van de zomer weer naar de stad zouden gaan, zonder dat ze wisten. . .

,,Zouden er hier in het postkantoor geen

De drie speurders klommen de krakende trap op.

aantekeningen te vinden zijn over die oude geschiedenis?"

„Nou. . ." meneer Yancy twijfelde eraan. „Niet dat ik weet. Ze liggen in ieder geval niet voor de hand."

„Zou de directeur van het postkantoor er misschien meer van weten?"

„Misschien wel. Ik zal het hem weleens een keer vragen, als hij het niet te druk heeft. En dat herinnert me eraan, dat ik de post nog verder moet sorteren, anders wordt ze niet op tijd bezorgd."

Meneer Yancy stak zijn hand op ten afscheid en ging verder met zijn werk.

„Nu hebben we het verhaal gehoord," merkte Bobbie op, toen ze weer naar buiten gingen. „Maar wat zijn we er nu eigenlijk mee opgeschoten? Als dat geld niet meer in de postkoets was, betekent dat, dat de struikrovers ermee vandoor gegaan zijn. En dus hoeft niemand bij de Schoorstenen naar een schat te zoeken."

„Het is ook mogelijk," zei Randy, „dat de rovers het geld daar hebben verborgen en dat ze nooit de kans hebben gekregen het weer op te halen."

„Dat zou dan dus betekenen," zo voegde Dodey er bedachtzaam aan toe, „dat er inderdaad een schat is. En ik wil je wel zeggen dat ik hoe langer hoe meer begin te geloven dat dit inderdaad het geval is!"

HOOFDSTUK VII

Dodey krijgt een ingeving

Toen ze klaar was met de afwas, installeerde Dodey zich in de woonkamer met een van de boeken die ze uit de bibliotheek had meegebracht. Na een poosje betrapte ze zich er echter op dat ze nog steeds op de eerste alinea zat te staren, zonder dat ze begreep, wat er stond. De dingen die meneer Yancy had verteld over het drama van de Schoorstenen, hielden haar nog steeds bezig. Haar gedachten waren mijlenver weg, in een lang vervlogen tijd.

„Hee!"

Bobbie, die tot nu toe rustig bezig was geweest met zijn postzegelalbum, bracht haar met een luide uitroep weer terug in de werkelijkheid. Ze keek hem vragend aan.

„Die buidel, die door de bandieten gestolen werd," zei hij, „daarin zaten waarschijnlijk, buiten het geld, ook nog een heleboel brieven. En op de enveloppen daarvan zaten natuurlijk allemaal postzegels uit 1892! Als de bandieten er niet met de buidel vandoor zijn gegaan, als ze hem ergens hebben verstopt — wat wel waarschijnlijk is, omdat de oude man ernaar zoekt — en als wij die buidel nou eens zouden vinden. . ."

„Wacht eens even!" Meneer Bonner, die in zijn schetsboek zat te tekenen, legde zijn potlood neer. „Ik ken nu dat verhaal over die struikrovers, maar wat raaskal je nu over een oude man?"

Bobbies opwinding spatte als een zeepbel uit elkaar en hij boog zich weer over zijn postzegels.

„Randy zegt dat er een oude man naar de schat aan het zoeken is bij de Schoorstenen. De mensen beweren dat hij het geweest is, die ook op die delver heeft geschoten. Ik. . . ik veronderstel dat u het niet goedvindt, dat we daar gaan zoeken, zolang de oude man daar rondzwerft?"

„Dat heb je dan goed verondersteld," zei vader beslist.

„Maar als daar nu in werkelijkheid eens niemand is? Al dat geld en al die postzegels kunnen we toch niet zo maar laten liggen, alleen maar omdat er een waanzinnig verhaal over de Schoorstenen in omloop is!"

„Ik ben er helemaal niet zeker van dat het een onzinnig verhaal is en ik wil niet het risico lopen dat jullie een „ongeluk" overkomt."

Na deze woorden ging meneer Bonner weer aan zijn werk. Bobbie ging verder met het inplakken van zijn zegels en Dodey probeerde nu werkelijk de eerste bladzijde van haar boek te lezen. Maar de hele avond waren ze geen van allen met hun gedachten bij wat ze aan het doen waren, behalve misschien Sheila, die onder de tafel lag te suffen.

De volgende morgen regende het. Het scheen echter maar een bui te zijn, want in het oosten was de lucht helemaal blauw en de grijze wolken dreven langzaam maar zeker weg naar de top van de Grote Woeste Berg. Maar het regende wel hard genoeg om de familie Bonner een poosje binnen te houden. Ze stonden voor het raam naar het natte landschap te kijken, toen er opeens een auto de laan op kwam rijden. Het was de postauto van meneer Yancy. De postbode stopte voor het huisje, wuifde tegen hen en stapte uit de auto.

„Ik vond dat ik u maar een wandeling naar de brievenbus moest besparen," riep hij al uit de verte. De regen kletterde op zijn zwarte plastic jas, toen hij naar de trap van de veranda liep. Vader deed de deur voor hem open.

„Dat vind ik buitengewoon vriendelijk van u," zei hij, „hoewel Bobbie best even naar de bus had kunnen lopen. Hij is toch van plan om te gaan zwemmen zodra het buiten droog is." Hij pakte de brieven aan en nodigde meneer Yancy uit om even te gaan zitten en een kopje koffie mee te drinken.

„Dat sla ik niet af. Weinig suiker, geen melk graag!" Hij pakte zijn zakdoek uit de zak en begon zijn bril schoon te wrijven.

Dodey ging naar de keuken. Toen ze een paar minuten later terugkwam met de koffie, verwonderde het haar niet dat de postbode en vader over de overval op de postkoets aan het praten waren. Ze zette de kopjes met dampende koffie op tafel en trok haar stoel wat dichterbij. Ze was benieuwd wat die beide oude brieven te betekenen hadden, die meneer Yancy in de hand had.

„Ik heb, nadat de jongelui gisteren bij me waren geweest, eens met de directeur van het postkantoor gepraat. Hij had nergens aantekeningen van wat zo lang geleden gebeurd was, maar toen hij er eens over nadacht, schoot het hem te binnen dat de toenmalige directeur van het postkantoor er waarschijnlijk wel meer over zou hebben opgeschreven. Hij heeft nagekeken wie er in 1892 directeur was en dat was een zekere Sam Winger."

„En?" vroeg Dodey gretig. „Leeft hij nog?"

„Jammer genoeg niet." Meneer Yancy nam een slok van zijn koffie en knikte waarderend tegen Dodey. „Maar ik ben even naar het huis van zijn dochter gegaan. Dat is mevrouw Miller, ze woont naast de smid. Ze had nog een paar brieven, die hij haar gestuurd heeft toen ze eens uit logeren was. Het postkantoor was toen tevens winkel, waar je van alles en nog wat kon kopen, en in de brieven staan allerlei nieuwtjes, die hij van zijn klanten had gehoord. In die winkel is nu een drogisterij. Sam Winger is bijna twintig jaar lang postdirecteur geweest. Hij had een bureau midden in de winkel staan, tussen de flessen met zuurtjes en de huishoudelijke artikelen, zegt zijn dochter."

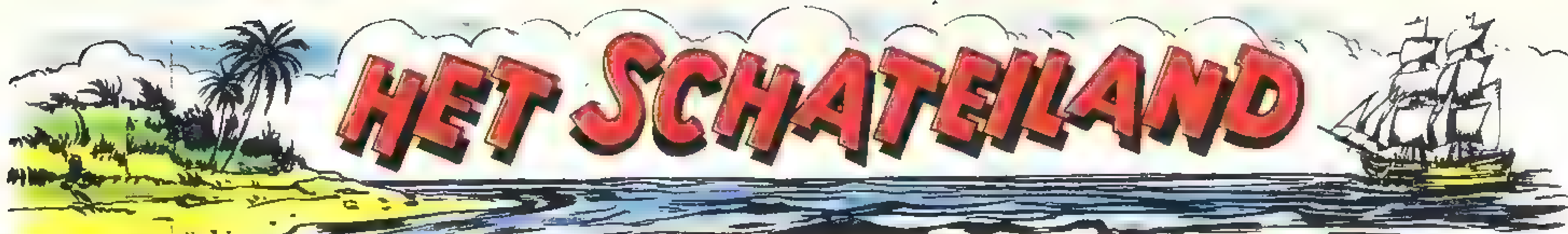
Hij zweeg even om zijn koffie uit te drinken. Dodey moest zich bedwingen om hem niet te vragen of er iets in die beide brieven stond over de roofoverval op de Oude Weg.

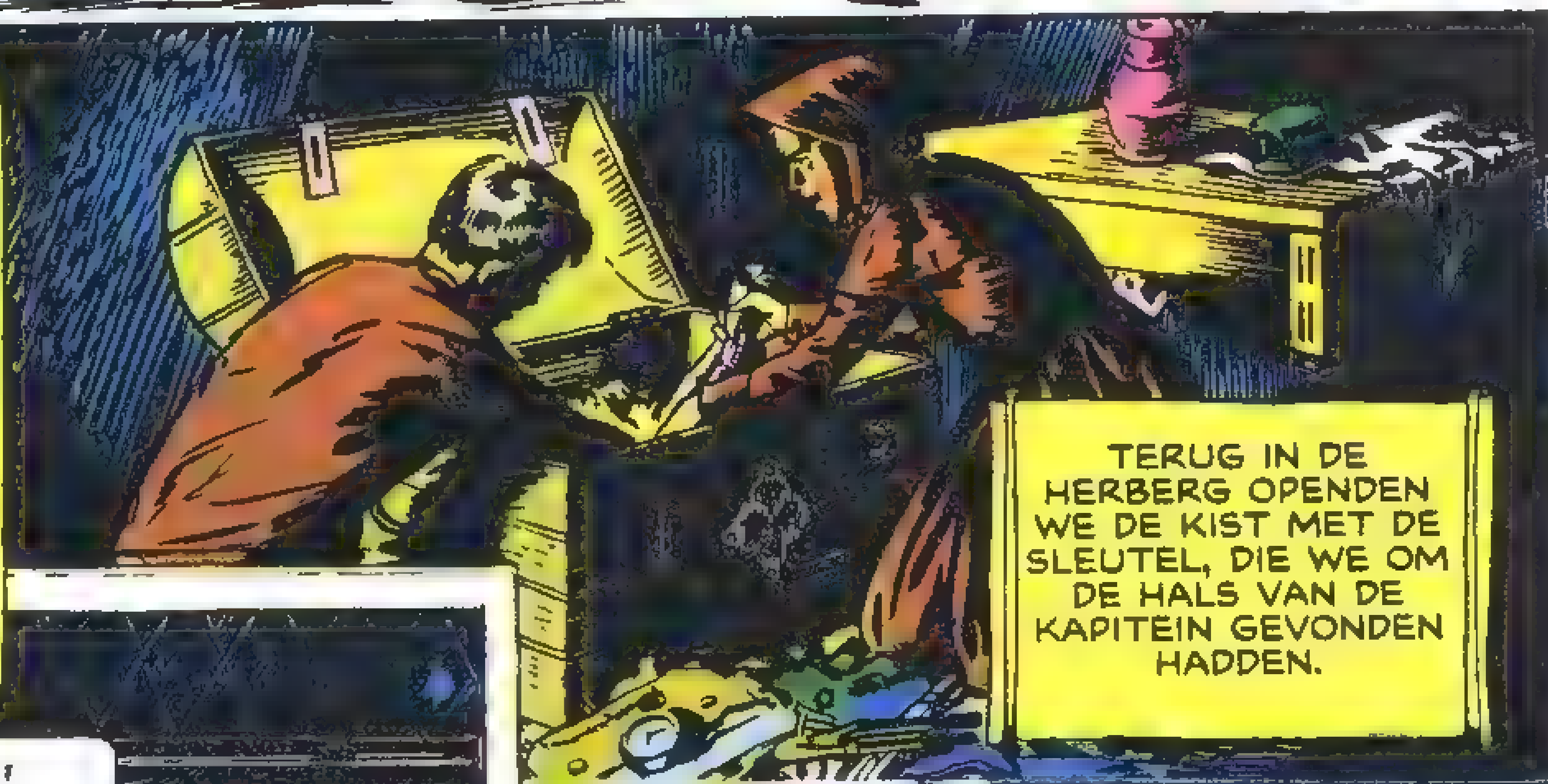
„Mevrouw Miller heeft me verteld hoe het in die dagen ging met de post," ging hij voort. „Het schijnt dat de post per trein in Somerset aankwam. Dan werd datgene wat bestemd was voor Deer Lich en omgeving overgeladen in een postkoets met één paard ervoor, die 's morgens de uitgaande post had meegenomen naar Somerset. De koetsier en zijn helper kwamen meestal na het avondeten weer in Deer Lich terug en zodoende moest Sam Winger altijd de deur van het postkantoor voor hen opendoen. Ze maakten die rit maar drie keer in de week, namelijk op maandag, woensdag en vrijdag."

Bobbie kon zijn ongeduld niet langer bedwingen. Hij wees naar de oude brieven.

Wordt vervolgd

HET SCHATEILAND

DE ZEEMAN, DIE WIJ ENKELE MAANDEN IN ONZE HERBERG ONDERDAK VERSCHAFT HADDEN, WAS PLOTSELING OVERLEDEN. EVEN VOOR ZIJN DOOD HADDEN ZEEROVERS HEM LATEN WETEN DAT ZE ZICH DIE AVOND VAN DE INHOUD VAN ZIJN HUTKOFFER ZOUDEN MEESTER MAKEN. DE ZEEMAN WAS ONS VEEL GELD SCHULDIG; WE BESLOTEN DE BENDE VÓÓR TE ZIJN...
TERUG IN DE HERBERG OPENDEN WE DE KIST MET DE SLEUTEL, DIE WE OM DE HALS VAN DE KAPITEIN GEVONDEN HADDEN.

VLUG, MOEDER! NEEM ALLES MAAR! ZE KOMEN! WE MOETEN WEG!
IK NEEM ALLEEN WAT ONS TOEKOMT. ANDERS ZOU IK EEN DIEF ZIJN!
HET GELD LAG ONDER IN DE KIST. MAAR VOOR MIJN MOEDER HET UITGETELD HAD, HOORDEN WE HET GETIK VAN DE STOK VAN DE BEDELAAR OP DE BEVROREN GROND.

OMDAT HET TE GEVAARLIJK WAS OM LANGER TE BLIJVEN EN MIJN MOEDER HET GELD NOG NIET HAD UITGETELD, DAT DE ZEEMAN ONS SCHULDIG WAS, STAK IK VOOR ALLE ZEKERHEID EEN ZEILDOEKEN PAKJE, DAT OP DE BODEM VAN DE KIST LAG, IN MIJN BINNENZAK.

WE WAREN NOG MAAR NAUWELIJKS DE DEUR UIT OF WE HOORDEN OVERAL STEMMEN EN VOETSTAPPEN. GELUKKIG KONDEN WE ONS ONDER EEN BRUGGETJE IN VEILIGHEID BRENGEN.

VAN HIER UIT KON IK DE HERBERG EN DE NAASTE OMGEVING ERVAN GOED OVERZIEN.

DE BLINDE MAN DIE DE WAARSCHUWING HAD GEBRACHT, HAD KENNELIJK DE LEIDING VAN DE ROOFTOCHT. HIJ WERD DOOR TWEE ANDEREN ONDERSTEUND. TERWIJL ZIJN MANNEN NAAR BINNEN GINGEN, BLEEF HIJ BUITEN EN GAF BEVELEN. DE ROVERS ONTDEKTEN AL GAUW DAT DE KAPITEIN DOOD WAS EN DAT ZIJN KIST WAS DOORZOCHT.

WAT WE ZOEKEN IS WEG! ZE ZIJN ONS VÓÓR GEWEEST!

DAT HEEFT DIE ELLENDIGE JONGEN NATUURLIJK GEDAAN! ZOEK HEM; HIJ KAN NIET VER WEG ZIJN!

VLOEKEND EN TIEREND DOORZOCHT HET GESPUIS DE HERBERG EN DE NAASTE OMGEVING. ZE KWAMEN STEEDS DICHTER BIJ ONZE SCHUILPLAATS. TOEN KLONK ER VANAF DE HEUVELS EEN FLUITSIGNAAL...

DAT IS DIRK! ER IS ONRAAD! WE MOETEN WEG!

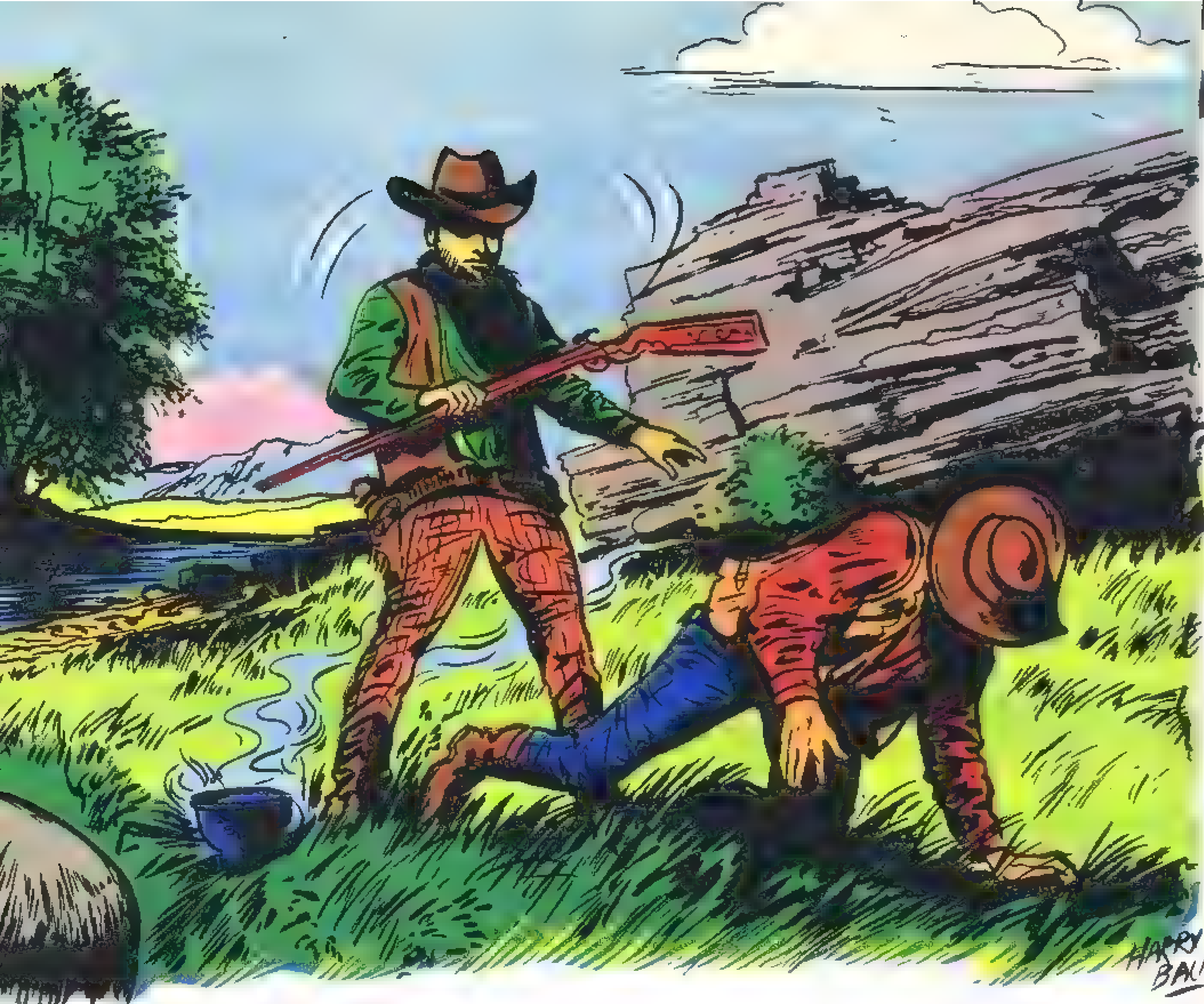
JULLIE ZIJN STAPEL; DIRK IS EEN LAFAARD! JE STAAT OP HET PUNT SCHATRIJK TE WORDEN EN NU WIL JE ER VANDOOR!

JOHNNY, BLACK DOG, DIRK, JULLIE LATEN OUDE PEW TOCH NIET ALLEEN ACHTER?

EEN DEEL VAN DE ROVERS VLUCHTTE DE HEUVELS IN EN DE REST BLEEF DE OMGEVING AFZOEKEN. TOEN WEERKLONK OPEENS HOEFGETRAPPEL EN NU KOZEN OOK DE ACHTERGEBLEVEN BOEVEN HET HAZEPAD.

H. ROTGANS

DE RUITERS KWAMEN SNEL NADERBIJ. IN ZIJN ZENUWACHTIGHEID OM WEG TE KOMEN VIEL DE BLINDE BEDELAAR OP DE GROND, VLAK VOOR DE AANSTORMENDE PAARDEN.

De schrik van Montana

door Sef Muris

Na een lange tocht over de prairie bereikte Bob Tyler een snelstromende beek. Aan de oever hiervan ontstak hij een vuur en maakte een eenvoudige maaltijd klaar van bonen, spek en koffie. Hij had honger en het eten smaakte hem beter dan het beste diner in een duur restaurant.

Juist toen hij voldaan opstond zag hij een man in zijn richting komen lopen. Wat vreemd, dacht Bob. Wie dwaalt er nu te voet over de prairie? Er moet iets met die man aan de hand zijn.

De man kwam dichterbij en nu zag Bob dat hij meer strompelde dan liep. In zijn rechterhand hield hij een geweer, dat schitterde in het zonlicht. Bob liep op de vreemdeling toe en ondersteunde hem. „Wat is er aan de hand?" vroeg hij.

„Water... water..." Met moeite bracht de uitgeputte man dit woord over zijn lippen.

Bob overhandigde hem zijn veldfles, die hij met lange teugen leegdronk. Het water verkwikte de man zichtbaar.

„Kom," zei Bob, „ik zal gauw een maaltijd voor u klaarmaken, dan wordt u vlug weer een ander mens."

Maar toen Bob bezig was, sloeg de vreemdeling hem totaal onverwacht met de kolf van zijn geweer op het hoofd en bewusteloos zonk hij neer.

Hoe lang hij in het gras had gelegen wist hij niet, maar het kon niet zo heel lang zijn geweest, want toen hij weer tot bewustzijn kwam, zag hij de gemene vreemdeling zich te goed doen aan zijn etenswaren. „Hee, wat moet dat?" riep Bob, terwijl hij zich langzaam realiseerde wat er gebeurd was.

Deze woorden brachten de vreemdeling blijkbaar aan het schrikken, want hij stond op en liep snel naar Bobs paard. Hij sprong in het zadel en gaf het dier de sporen. Bob trok zijn revolver en loste een paar schoten op de rover. Of hij hem geraakt had, wist hij niet, want de schurkachtige onbekende verdween snel uit het gezicht. Wel zag Bob dat hij zijn lange geweer in het gras liet vallen.

Bob kwam overeind en raapte het prachtige, met zilver beslagen geweer op. Peinzend bleef hij met het wapen in de hand staan. Wat bezielde die kerel om zich zo gemeen en laf te gedragen? Hij moest een bandiet zijn op wie jacht werd gemaakt en daarbij had hij waarschijnlijk zijn paard verloren. Ik heb nog geluk gehad dat die kerel blijkbaar geen kogel meer bezat, anders had hij me vast neergeschoten.

Er restte Bob niets anders dan te voet verder te gaan. Hij deed zijn eetgerei in een zak, vulde zijn veldfles, nam het geweer van de rover en begaf zich op weg. Nog voor de avond viel bereikte hij het stadje Plentywood. Het eerste het beste café dat hij zag liep hij binnen. Met een zucht van verlichting liet hij zich op een stoel neervallen. Het geweer legde hij voor zich op tafel. Hij had op dat moment maar één verlangen: zijn dorst lessen, want het water in zijn veldfles was al lang op.

„Geef me een glas bier," riep hij tegen de kastelein. „Mijn keel is zo droog als een kurk."

De kastelein zette een glas schuimend bier voor Bob neer, dat hij snel leegdronk. Toen hij daarmee klaar was, wilde hij de kastelein zijn vreemd avontuur vertellen. De man had echter het vertrek verlaten en Bob bleef geduldig op hem zitten wachten. Intussen bekeek hij het geweer. Het was zonde geweest om zo'n prachtig wapen achter te laten. „Zo'n geweer heb ik nog nooit gezien," mompelde Bob. „Het zal me benieuwen of iemand weet wie de eigenaar is."

Opeens schrok Bob op uit zijn gepeins. Vier mannen stapten het café binnen en zij hielden alle vier een revolver op hem gericht. „Steek je handen maar omhoog, Benson. Ditmaal zul je hangen," riep een van de mannen, die een blinkende ster op zijn borst droeg. Het was sheriff Masters van Plentywood.

Bob zag dat het de mannen ernst was. Hij kon niet anders doen dan gehoorzamen en langzaam stak hij zijn handen in de lucht. De revolver werd hem uit de holster gerukt en zijn handen werden geboeid. „Heren," zei Bob kalm, „er is hier een misverstand. Mijn naam is Tyler en niet Benson."

„Maak dat je grootje wijs," smaalde de sheriff. „Je bent een brutale kerel, Benson. Je dacht zeker: in Plentywood kent niemand me. Dat is ook zo. In heel Montana zijn maar weinig mensen die jou van uiterlijk kennen. Je wilde hier zeker een paard kopen om je weer bij je bende te voegen, hè? Wij weten dat er jacht op je is gemaakt en dat je paard onder je is neergeschoten. Evans," vervolgde de sheriff tegen een van zijn helpers, „jij hebt eens met Benson en zijn bende kennisgemaakt. Lijkt deze man niet op de kerel, die terecht de schrik van Montana wordt genoemd?"

„Wat zijn postuur betreft moet ik zeggen: het is hem," zei Evans. „En dan dat geweer. Haast iedereen in Montana weet dat Benson zo'n geweer heeft. De caféhouder, die ons gewaarschuwd heeft, was ook van dat geweer geschrokken."

„Mijne heren," zei Bob, „ik heb nooit van de schrik van Montana gehoord. Ik kom uit Dakota en ik wou hier paarden kopen. Ik ben paardenhandelaar. Ik kan het bewijzen aan de hand van mijn papieren."

„Waar zijn die dan?" vroeg sheriff Masters.

„Ik heb ze niet meer," zei Bob onthutst. „Ze zaten in mijn zadeltas,

maar die Benson, over wie jullie het hebben, heeft mijn paard gestolen."

„Vertel die leugens maar aan de rechter," zei de sheriff spottend. „En nu vooruit, naar de gevangenis."

Bob werd in een cel opgesloten. De sheriff en zijn assistent hielden om beurten de wacht. Ze waren maar wat blij dat ze de schrik van Montana gearresteerd hadden.

Moedeloos zat Bob in een hoek van zijn cel. Had ik dat ellendige geweer maar laten liggen, dacht hij. Na uren van piekeren viel hij in slaap. Eensklaps schrok hij wakker. Hij hoorde iets ritselen en kraken. Zeker een rat of een muis, dacht hij. Tegelijkertijd keek hij door de tralies en nu zag hij de assistent-sheriff zitten. De man was ingedut, een geweer lag dwars over zijn knieën.

Bob dreigde weer in te dommelen, maar opeens hoorde hij iemand zacht „psst, psst" roepen. Hij stond op en liep naar de achterkant van de cel. Opeens zag hij tot zijn verbazing dat er een gat was gemaakt in het dak. Iemand fluisterde: „Baas, ik ben het... Clem Archer. Ik kom je redden."

Bobs hersens werkten bliksemsnel. De korte slaap had hem moed en kracht gegeven. Die Clem Archer moest een lid van de bende van Benson zijn, die toevallig in Plentywood was, van de arrestatie had gehoord en meende dat inderdaad zijn baas was ingerekend. Voor Bob was er nu een kans om te ontsnappen en af te rekenen met Benson, die hem zoveel narigheid had bezorgd. Hij aarzelde daarom geen moment. Met de hulp van Archer klauterde hij zonder gerucht te maken door het gat en al gauw stond hij op de begane grond.

„Baas, ik heb daarginds twee paarden staan en hier heb je een revolver," zei Archer en hij duwde Bob een revolver in de hand.

Bob liep achter Archer aan naar de paarden. Gelukkig dat het zo donker is, dacht hij. Nu herkent hij me niet. Ik moet vooral niets zeggen en hem zo lang mogelijk in de mening laten dat hij Benson bevrijd heeft.

Ze sprongen in het zadel en reden door de verlaten hoofdstraat. „Ik was in de stad, baas, vanwege die overval die we wilden plegen en toen hoorde ik dat ze je te grazen hadden genomen. Ik heb een paard voor je gekocht en de nacht afgewacht om. . ."

Archer onderbrak zijn woorden en gaf zijn paard de sporen, want opeens werd de stilte van de nacht verbroken door een aantal schoten. Blijkbaar had de assistent-sheriff de ontsnapping van de gevangene geconstateerd.

Bob liet Archer voor rijden om zo lang mogelijk de kans op herkenning te vermijden.

Vele kilometers reden ze zo over de prairie, terwijl de mannen uit Plentywood op grote afstand volgden. Nu en dan riep Archer iets tegen zijn vermeende baas en deze gaf dan geen of een onverstaanbaar antwoord.

Bij het aanbreken van de dag stuurde Archer zijn paard in de richting van een kleine boerderij, die ze in de verte zagen liggen. Blijkbaar was dit de schuilplaats van de bende. Bob was nu op alles voorbereid. Elk ogenblik kon Archer zijn paard inhouden en hem in het gezicht kijken.

Op een goede tweehonderd meter van de boerderij gebeurde dit. Archer kon zijn ogen niet geloven. Hij keek Bob verstomd aan en eer hij besefte wat deze van plan was, gaf Bob hem met de kolf van zijn revolver een klap op het hoofd.

De paarden stonden nu vlak naast elkaar. Bob liet de bewusteloze Archer uit het zadel glijden en bond hem daarna met zijn eigen lasso aan handen en voeten. Bob bond beide paarden aan een boom vast en liet Archer voorlopig aan zijn lot over.

Hij nam Archers revolver en begaf zich naar de boerderij. Hij bespiedde de woning, maar zag geen enkel teken van leven. Er kwam geen rook uit de schoorsteen en niets wees erop, dat de bewoners reeds hun bed hadden verlaten.

Eerst moest hij zeker weten dat Benson binnen was. Daarom ging hij voorzichtig naar de stal en opende de deur. Tot zijn vreugde zag hij tussen een vijftal andere paarden zijn eigen viervoeter staan. In een hoek lag zijn zadel en in de zadeltas zaten nog zijn papieren.

Uit de ondervraging door de sheriff was Bob te weten gekomen dat de bende uit vier man moest bestaan. Archer was uitgeschakeld, dus waren er nog drie binnen.

Bob stelde zich verdekt op achter de stal en wachtte af. Na enige tijd zag hij rook omhoogkringelen uit de schoorsteen. Even later zag hij zes ruiters in de richting van de boerderij komen rijden. Sheriff Masters en zijn mannen waren op komst.

Bob ging nu tot actie over. Hij ging naar de achterdeur van de boerderij en opende die onverhoeds. Hij zag drie mannen zitten rond een ruwhouten tafel. Met hun mond vol eten keken ze hem aan. Blijkbaar hadden ze Archer verwacht. Groot was daarom hun verbazing toen ze Bob zagen staan.

„Handen omhoog, mannen," beval Bob. „Jullie spel is uit."

Twee mannen staken hun handen omhoog. Alleen Benson gaf geen gehoor aan het bevel.

„Steek je handen omhoog, Benson," riep Bob bevelend en tegelijkertijd joeg hij twee kogels vlak voor de rover in de tafel. De schurk achtte het nu toch raadzamer zijn handen in de lucht te steken. Bob verloor de bandieten geen seconde uit het oog en wachtte intussen de komst van de sheriff af. Dit duurde niet lang. Er werd aan de deur gerammeld en even later traden drie mannen, onder wie de sheriff, binnen. „Geef je maar over, Benson," zei sheriff Masters tegen Bob. „Je bent in mijn macht."

„Sheriff, u hebt het nog steeds mis," antwoordde Bob. „Ik kan bewijzen wie ik ben. Wat Benson betreft: die zit achter u aan tafel."

De mannen van de wet stonden om Bob heen en letten niet op de boeven. Daarvan maakte Benson gebruik. Hij rende naar een der ramen, sprong naar buiten en verdween. Nu draaide Masters zich om en riep: „Mannen, grijp de kerel die daar vlucht. Ik geloof dat ik nu begin te begrijpen hoe alles in elkaar zit." Vervolgens wendde hij zich tot Bob en even later was het misverstand opgehelderd. De papieren van Bob kwamen te voorschijn uit zijn zadeltas en de sheriff bood hem zijn excuses aan. De boeven werden gearresteerd en naar buiten gebracht. Vlak daarop kwamen drie helpers van de sheriff terug met tussen zich in Benson.

„Zo," zei Masters, „jij bent dus de echte Benson. Jij en je medeplichtigen zullen jullie straf niet ontgaan. Tyler," zei hij tot Bob, „jou moet ik gelukwensen, want jij bent de man die een einde heeft gemaakt aan de heerschappij van de schrik van Montana!"

De man van staal
BILL DRAYTON WAS ONTVOERD DOOR DE SCHORPIOEN. TED EN KEN WAREN NAAR HEM OP ZOEK EN BELANDDEN IN DE KELDER VAN EEN HUIS IN M'FANU...
IN VOLLE VAART GLEDEN DE VRIENDEN NAAR BENEDEN.
TED, ER ZITTEN KROKODILLEN IN HET WATER!
ARCHIE ZONK DIRECT NAAR DE BODEM.
TED EN KEN ZWOMMEN NAAR DE OPPERVLAKTE EN ZAGEN HET GEVAAR.
ARCHIE IS OP DE BODEM. HIJ KAN ONS NIET HELPEN!
WE ZIJN REDDELOOS VERLOREN!
ERGENS GING EEN LUIK OPEN EN EEN STEM ZEI:
NU JULLIE TOCH NIET MEER KUNNEN ONTKOMEN, KAN IK JULLIE DE WAARHEID WEL VERTELLEN!
DE SCHORPIOEN, HEERSER OVER HET KONINKRIJK TAWEG, HEEFT DRAYTON NODIG EN ZAL HEM NIET LATEN GAAN.
EVEN LATER ZWOM TED NAAR ARCHIE.
HIJ IS DE ENIGE DIE ONS KAN HELPEN! MAAR HOE?
ARCHIE

TED BEDIENDE ZIJN ZENDER EN BRACHT ARCHIE IN ACTIE.
GOED ZO! MISSCHIEN DAT HET WATER NU WEGLOOPT!

MET GROTE KRACHT MAAKTE ARCHIE EEN GAT IN DE MUUR.

HET WATER BEGON SPOEDIG TE ZAKKEN.
VLUG, ARCHIE! NEEM DE KROKODILLEN VOOR JE REKENING!
LAAT HIJ OPSCHIE-TEN!

ARCHIE GING DE MONSTERS METEEN TE LIJF.
GOED ZO, OUWE JONGEN!

ARCHIE HIELD DE BEESTEN STEVIG VAST.
HOU ZE IN BEDWANG TOT WIJ IN VEILIG-HEID ZIJN!

DE MASSIEVE DEUR BLEEK GESLOTEN.
ARCHIE, HELP EENS EEN HANDJE!

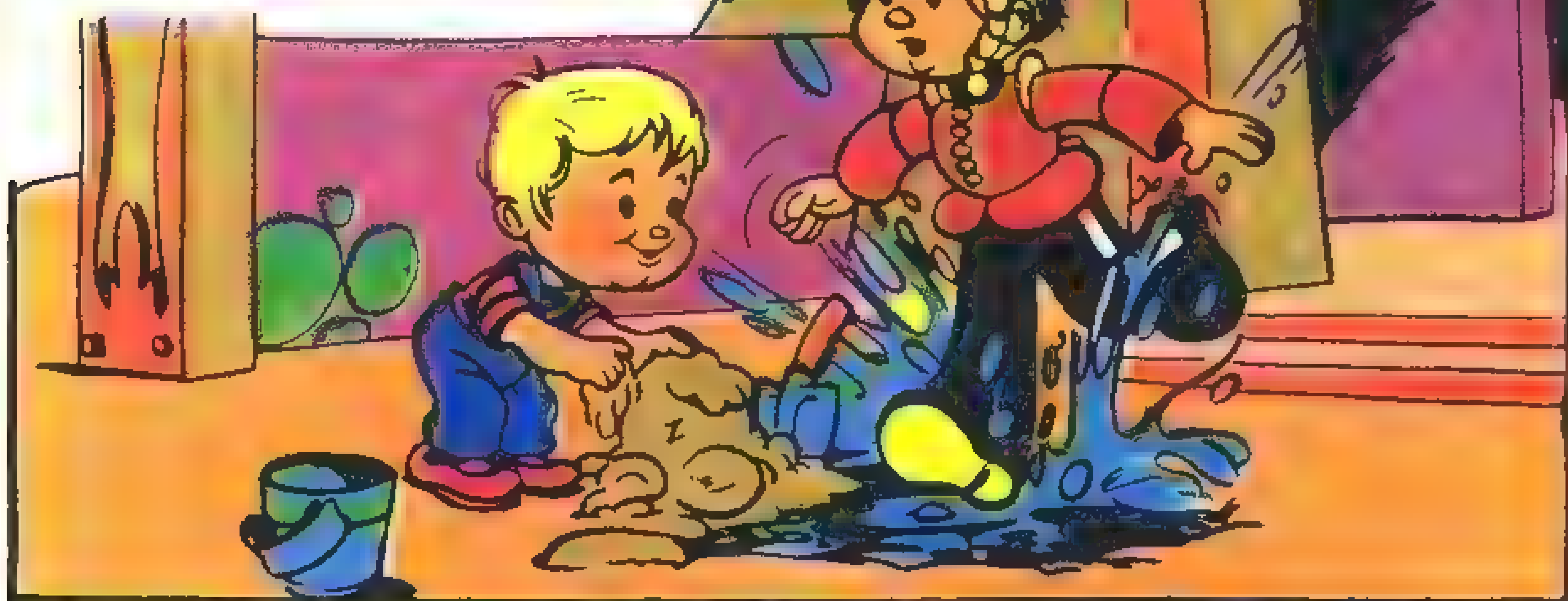

DE ROBOT NAM EEN AAN-LOOP EN...
WE MOETEN VOORKOMEN DAT BILL VAN HIER WEGGEVOERD WORDT!

DE VRIENDEN BEKLOMMEN EEN TRAP...
TED! BILL WORDT JUIST WEGGEBRACHT!

VLUG, WE MOETEN HEM REDDEN VOOR HET TE LAAT IS!

MAAR OP DAT MO-MENT STORMDE EEN AANTAL WACH-TERS OP HEN AF.
DE BLAN-KEN ZIJN ONTSNAPT!
NU ZIJN WE ERBIJ!

SPELEND SPEELGOED

Tim, het broertje van Tommie, speelt erg graag in plassen. Op een dag was hij vlak voor Tommies huis bezig. Opeens kwam Tommie naar buiten. Hij moest naar de kazerne.

Hij zag de plas niet en stapte er middenin. O, wat was hij boos. Toen hij in de kazerne aankwam, zei sergeant Bullebak: „Ga maar terug naar huis en maak je laarzen schoon!"

„Het spijt me heel erg," zei Tim toen Tommie even later thuiskwam. „Ik zal je laarzen wel even opknappen." En terwijl Tommie zich verkleedde, doopte Tim de laarzen in een teil met water.

Daarna wilde hij ze poetsen, maar de laarzen werden steeds viezer. „Hee, stop! Hou op!" riep Tommie. „Je maakt het allemaal nog veel erger!" Toen kwam sergeant Bullebak aanstappen.

Tommie greep vlug de laarzen en trok ze aan. „Hoe kan dat nou?" zei de sergeant. „Ik dacht dat je je laarzen *schoon* zou maken?" Toen zag hij Tim en hij begon te lachen.

„Dus jij wilde Tommies laarzen schoonmaken, hè?" lachte de sergeant. „Weet je wat? *Ik* zal die laarzen weleens even schoonmaken, dan kan Tommie jou in bad stoppen!" En dat deden ze.

Postzegelnieuws

Ter gelegenheid van de herdenking van Nederlands in 1813 herstelde onafhankelijkheid zijn op 21 november in ons land drie bijzondere postzegels zonder bijslag in omloop gebracht. Deze zegels zijn vervaardigd naar ontwerpen van de heer R. D. E. Oxenaar in Den Haag in de waarden van vier, twaalf en dertig cent. De zegel van vier cent stelt de landing van de prins van Oranje in Scheveningen voor; de zegel van twaalf cent het driemanschap Van Hogendorp, Van Limburg Stirum en Van der Duyn van Maasdam: de zegel van dertig cent de eedsaflegging door koning Willem I. De zegels worden tot en met 31 maart 1964 uitgegeven en blijven geldig voor frankering tot en met 31 december 1965.

Het komt in de bus

Vervolg van bladzijde 22

Hermien Hartjes (10), Barchemseweg 31, Ruurlo (Gld.), wil corresponderen met een r.k. meisje van haar leeftijd, liefst uit Groenlo of Winterswijk. Hobby's: rolschaatsen, sigarebandjes en lezen. • *Bert Thurlings, Nassauweg 15, Wageningen,* wil corresponderen met iemand van twaalf, dertien of veertien jaar uit het Frans sprekende deel van België. Doel: lucifersmerken ruilen. • *Paul Geijsberts (14), Berkelstraat 17, Nijmegen,* zoekt een correspondentievriend of -vriendin van zijn leeftijd. Hobby's: postzegels en kunst. • *Trees Zinken, Jonkheer v. d. Maessenstraat 23, Hulsberg (L.),* wil corresponderen met een jongen tussen zestien en achttien jaar. • *Jos Holla, Warmondstraat 75huis, Amsterdam-West,* wil lucifersmerken en Willem-II-sigarebandjes ruilen. • *Arie de Vree, Betuwestraat 15, Tiel,* wil postzegels van de gehele wereld ruilen. • *Anneke de Bruijne (16), Plantsoenstraat 14, Lutjewinkel (N.-H.),* wil corresponderen met een prot. geref. jongen van zestien of zeventien jaar, liefst uit de omgeving van haar woonplaats. • *Cathrien Oomen (12), Neerstraat 16, Oud-Gastel (N.-Br.),* wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. • *Wim Boer (15), Wilhelminalaan 5, 's-Gravenmoer,* wil corresponderen met een prot. meisje van zijn leeftijd uit het Frans sprekende deel van België. Hobby's: gitaar spelen en zingen. • *Willy Hokke (13), Molenweg 25, Amby (L.),* wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd. • *Joop van Slooten, Prinses Marijkestraat 29, Dordrecht,* doet de volgende aanbieding: voor foto's en gegevens van oorlogsschepen uit de tweede wereldoorlog, liefst van de *Hood* en de *Bismarck,* geeft hij suikerzakjes terug. • *Henk Pelgrom (18), Broekstraat 2, Hummelo (Gld.),* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Hermiene Laurensse (13), Maasheseweg 9, Venray (L.),* wil corresponderen met een r.k. jongen of meisje van haar leeftijd.

Wie puzzelt er mee?

Tovervierkant

van H. Kok in Zaandam:

	1	2	3	4
1	N	E	S	T
2	E	C	H	O
3	S	H	A	G
4	T	O	G	O

1. Vogelwoning
2. Geluidsweerkaatsing
3. Tabak
4. Land in Afrika

Kruiswoordpuzzel

van Jan de Olde in Wierden:

■	1 S	2 J	3 O	N	4 S
5 S	O	E	P	■	T
6 O	M	■	■	7 D	E
8 M	S	■	■	9 E	R
M	■	10 D	11 I	E	■
12 A	R	E	N	D	■

Horizontaal:

1. Jongensnaam
5. Voorgerecht
6. Voegwoord
7. Lidwoord
8. Motorschip (afk.)
9. Bijwoord
10. Aanwijzend voornaamwoord
12. Roofvogel

Verticaal:

1. Een enkele maal
2. Persoonlijk voornaamwoord
3. Voorzetsel
4. Hemellichaam
5. Bedrag
7. Vorm van het werkwoord doen
10. Lidwoord
11. Voorzetsel

Bang voor spinnen!

Van Karel V, de keizer „in wiens rijk de zon nooit onderging" (zó groot was het), wordt verteld dat hij al van jongs af doodsbang was voor spinnen. Men beweert zelfs dat hij op een keer flauwviel toen hij onverwacht zo'n diertje onder ogen kreeg.

OPLOSSING PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

Kruiswoordpuzzel

van Paul Wagenaar in Hoogvliet:

V A K A N T I E
E T E R M E N U
E N T S O L E R
M E E R F R P O
A L L E N E E M
R O L L E N E A
K M A R E O N S
T A F E L S E T

Optelsom

POOL + STER = POOLSTER

Tovervlechtwerk

W I M P E L
I O I IJ
M O E R A S
P I R A A T
E A A E
L IJ S T E R

Wie weet het?

1/a, 2/c, 3/c, 4/b, 5/b, 6/a.

Visitekaartje

van Rudie Ramkema in Landsmeer:

HOUTVESTER

Dierepuzzel

Het woord is „Steen". Dus STEENBOK, STEENUIL, STEENAREND, STEENKARPER en STEENMARTER

Visitekaartjes

van Bert van Bommel in Monster:

M. Choeretel, Oss

Welk beroep heeft deze heer?

C. Nerkei, Tiel

Welk beroep heeft deze heer?

E. Mara, Elst

Welk beroep heeft deze heer?

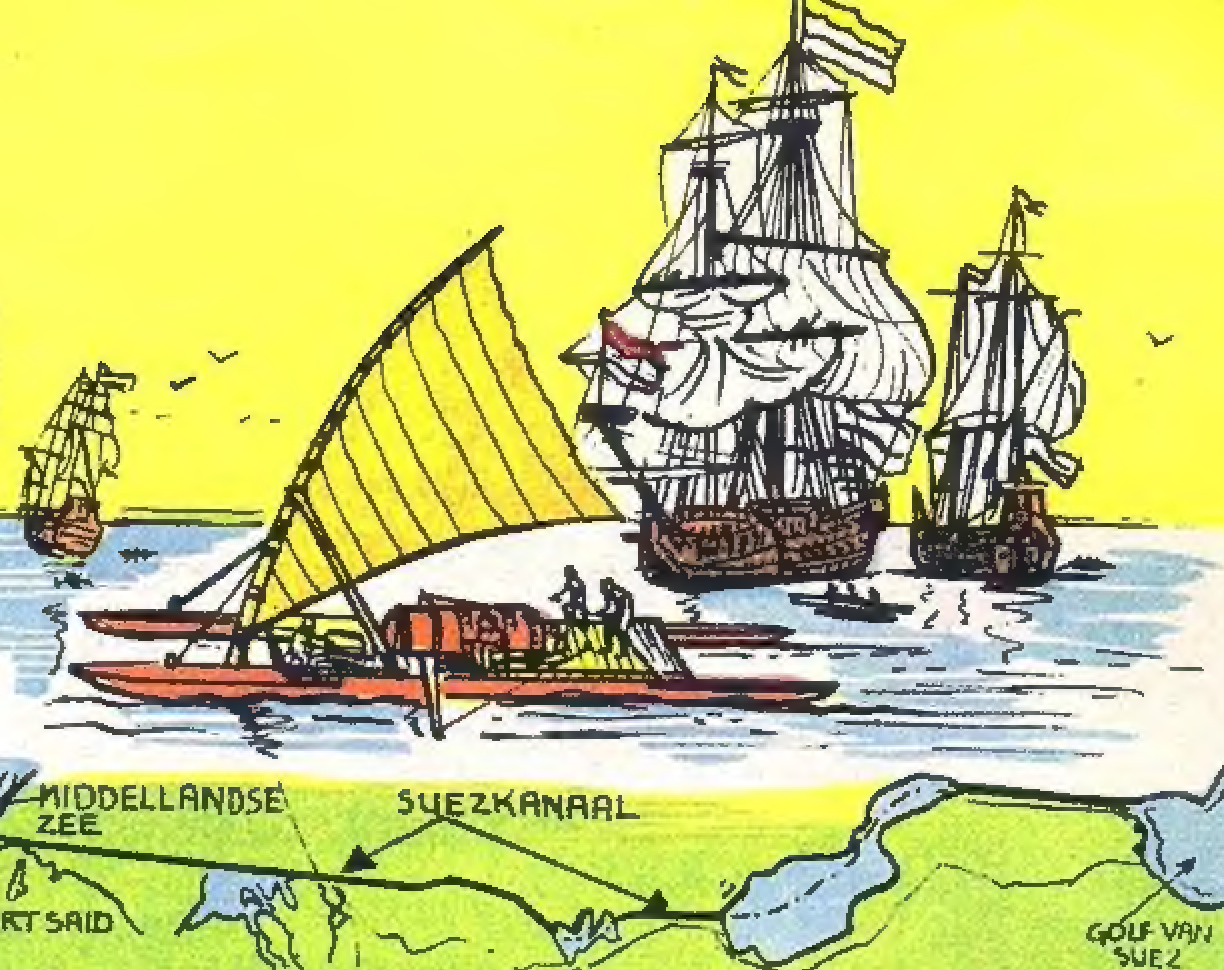
OPLOSSING ZOEKPLAATJE VAN BLZ. 3

De zes verschilpunten tussen de twee tekeningen waren: de ogen van de stier — de kraag van de dame — de knopen van de lachende toeschouwer — de plooi in het gordijn — de hoed van de meest rechtse toeschouwer — het vest van de stierenvechter.

Dagboek
van de geschiedenis

Een vraagbaak voor iedereen die graag wil weten wat er op zijn verjaardag is gebeurd...

24 NOVEMBER 1642 ONTDEKTE DE GRONINGER ZEEVAARDER ABEL TASMAN EEN EILAND IN DE BUURT VAN AUSTRALIË. HIJ NOEMDE HET VAN DIEMENSLAND, NAAR DE GOUVERNEUR-GENERAAL VAN HET TOENMALIGE NEDERLANDS-INDIE. IN 1856 WERD HET EILAND TER ERE VAN DE ONTDEKKER TASMANIE GENOEMD.

25 NOVEMBER 1875 VERKOCHT ISMAIL PASJA, KHEDIVE VAN EGYPTE, GEDWONGEN DOOR FINANCIËLE MOEILIJKHEDEN, ZIJN AANDELEN IN HET SUEZKANAAL AAN ENGELAND VOOR EEN BEDRAG VAN HONDERD MILJOEN FRANK. HET KANAAL BLEEF TOT 26 JULI 1956 (TOEN PRESIDENT NASSER HET NATIONALISEERDE) IN ENGELSE HANDEN.

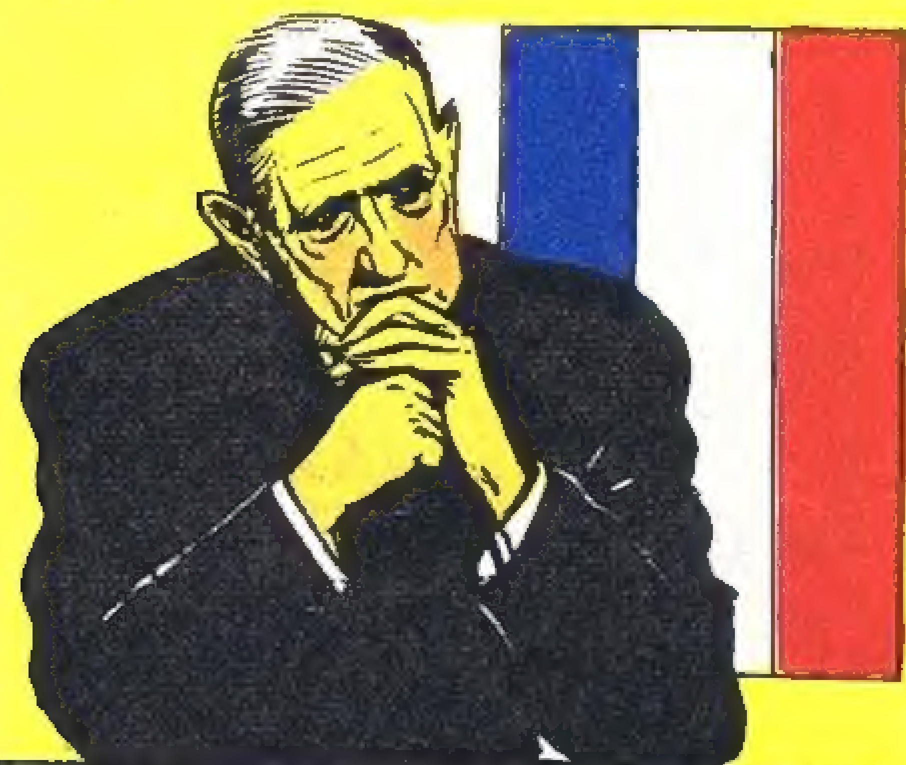

22 NOVEMBER 1956 WERDEN DE ZESTIENDE OLYMPISCHE SPELEN TE MELBOURNE (AUSTRALIË) GEOPEND. DE GROTE WINNAARS WAREN RUSLAND MET ACHTENNEGENTIG EN AMERIKA MET VIERENZEVENTIG MEDAILLES. BELGIE GING MET TWEE ZILVEREN MEDAILLES NAAR HUIS. NEDERLAND WAS EEN VAN DE WEINIGE LANDEN DIE NIET MEEDEDEN UIT PROTEST TEGEN HET BLOEDIG NEERSLAAN DOOR DE RUSSEN VAN DE HONGAARSE VRIJHEIDSSTRIJD IN OKTOBER 1956. HET NEDERLANDS OLYMPISCH COMITÉ STELDE HONDERDDUIZEND GULDEN BESCHIKBAAR VOOR DE HONGAARSE VLUCHTELINGEN.

26 NOVEMBER 1812 BEGON DE DRAMATISCHE TERUGTOCHT VAN NAPOLEONS LEGERS OVER DE RIVIER DE BEREZINA IN RUSLAND. DE TROEPEN VAN NAPOLEON WAREN BIJ MOSKOU VERSLAGEN. OMDAT DE BRUGGEN BIJ BARISSOW IN RUSSISCHE HANDEN WAREN, LIET NAPOLEON TWEE HOUTEN BRUGGEN OVER DE MET IJS BEDEKTE BEREZINA SLAAN. HIERBIJ WAREN TWEEHONDERD NEDERLANDSE PONTONNIERS BETROKKEN. IN DE MIDDAG VAN 27 NOVEMBER BRAK TIJDENS DE OVERTOCHT DE GROOTSTE BRUG, WAARDOOR VEEL MENSEN IN HET IJSKOUDE WATER OMKWAMEN. DE VOLGENDE DAG VIELEN RUSSISCHE TROEPEN DE BRUGGEN AAN, WAARDOOR EEN GROOT GEDRANG ONTSTOND. DE NEGENENTWINTIGSTE WERDEN DE BRUGGEN DOOR DE FRANSEN IN BRAND GESTOKEN OM DE ACHTERVOLGING DOOR DE RUSSEN TE VERHINDEREN. DUIZENDEN SOLDATEN DIE NOG NIET WAREN OVERGESTOKEN, KWAMEN OM. VAN ZIJN LEGER VAN EEN HALF MILJOEN MAN HAD NAPOLEON NOG RUIM DERTIGDUIZEND MAN OVER.

28 NOVEMBER 1962 OVERLEED IN HAAR PALEIS TE APELDOORN KONINGIN WILHELMINA IN DE LEEFTIJD VAN TWEEËNTACHTIG JAAR. ZE WAS ZEER GELIEFD BIJ HET NEDERLANDSE VOLK, VOORAL OOK OM WAT ZE IN DE OORLOG VOOR HET LAND HEEFT GEDAAN. IN HAAR BOEK „EENZAAM MAAR NIET ALLEEN" GEEFT ZE EEN BESCHRIJVING VAN HAAR LEVEN.

22 NOVEMBER 1963 VIERT PRESIDENT CHARLES DE GAULLE VAN FRANKRIJK ZIJN DRIEËNZEVENTIGSTE VERJAARDAG.

26 NOVEMBER 1922 WERD HET GRAF VAN DE IN ± 1346 VOOR CHRISTUS GESTORVEN EGYPTISCHE KONING TOETANCHAMON GEOPEND. HET GRAF WAS NA LANG ZOEKEN OP 4 OKTOBER ONTDEKT. HET VOORVERTREK VOOR HET EIGENLIJKE GRAF STOND VOL MET GOUDEN VOORWERPEN. IN DE DODENKAMER WERD VOOR HET EERST EEN ONGESCHONDEN KONINGSGRAF ONTDEKT. DE ONTDEKKER, LORD CARNAVON, LIET HET GRAF WEER DICHTMAKEN OM HET LATER SAMEN MET ANDERE ARCHEOLOGEN TE ONDERZOEKEN. OP 16 DECEMBER WERD HET GRAF WEER GEOPEND. OP 27 DECEMBER KWAMEN DE EERSTE SCHATTEN IN HET DAGLICHT. IN DE DODENKAMER LAG, OMGEVEN DOOR EEN FANTASTISCHE GOUDSCHAT, HET GEBALSEMDE LICHAAM VAN DE OP NEGENTIENJARIGE LEEFTIJD GESTORVEN VORST.

28 NOVEMBER 1963 VIERT AMERIKA THANKSGIVING DAY. DIT DANKFEEST VOOR DE OOGST WERD IN 1621 DOOR DE PILGRIMFATHERS INGESTELD EN WERD SEDERTDIEN DOOR DE AMERIKAANSE STATEN OP VERSCHILLENDE DATA GEVIERD. PRESIDENT LINCOLN STELDE HET FEEST OFFICIEEL VAST OP DE LAATSTE DONDERDAG IN NOVEMBER. IN DECEMBER 1941 WERD THANKSGIVING DAY TOT NATIONALE FEESTDAG VERKLAARD.

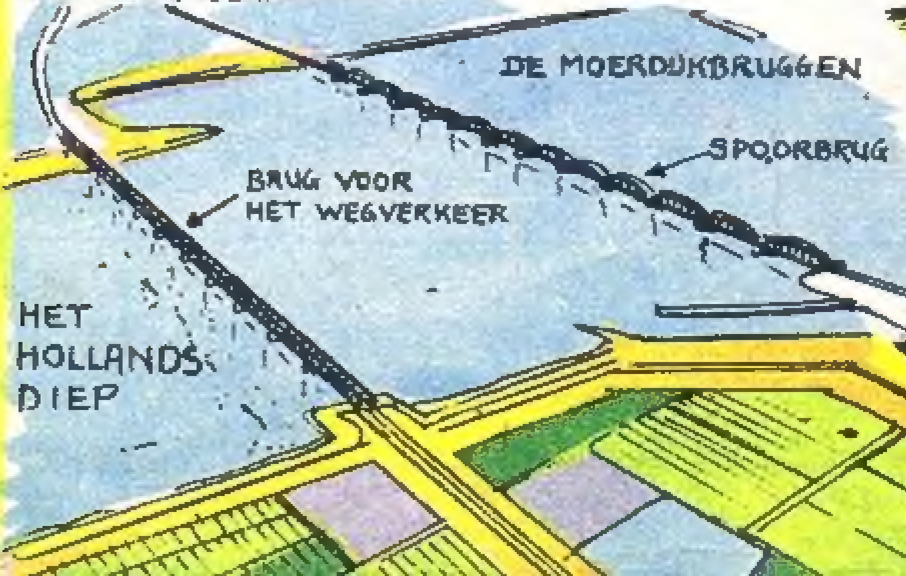

28 NOVEMBER 1963 VIERT PRINSES LILIANE, DE ECHTGENOTE VAN KONING LEOPOLD III VAN BELGIË, HAAR ZESENVEERTIGSTE VERJAARDAG.

22 NOVEMBER 1918 TROK KONING ALBERT VAN BELGIE AAN HET HOOFD VAN ZIJN TROEPEN BRUSSEL BINNEN, NADAT DE DUITSERS WAREN VERSLAGEN.

23 NOVEMBER 1871 WERD DE SPOORBRUG OVER HET HOLLANDSCH DIEP, GENOEMD NAAR HET PLAATSJE MOERDIJK, VOLTOOID. DE BRUG BESTAAT UIT TWEE LANDHOOFDEN EN DERTIEN PIJLERS, DIE ELK HONDERD METER VAN ELKAAR ZIJN VERWIJDERD EN DOOR VEERTIEN OVERSPANNINGEN ZIJN VERBONDEN.

27 NOVEMBER 1899 STIERF DE BEROEMDE VLAAMSE PRIESTER-DICHTER GUIDO GEZELLE.

Mij spreekt de blomme een tale,
Mij is het kruid beleefd,
Mij groet het altemale
Dat God geschapen heeft.

(UIT „RIJMREKEN")

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 25 cent. Losse nummers: 35 cent.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.